

Giới thiệu Pa Pa 17 Tuổi

Truyện Pa Pa 17 Tuổi của tác giả Hương Chương Thụ Dịch Ảnh Từ xoay quanh nam chính còn trẻ tuổi nên có sự bông bột của người trẻ nhưng sau này khi có con, khi mang trên mình trách nhiệm của người làm cha thì chín chắn hơn rất nhiều.

Pa Pa Mười Bảy Tuổi đời còn rất trẻ. Một cô gái hiền lành, chân chất nhưng rất tình cảm và tốt bụng, một bạch mã hoàng tử lạnh lùng, vì lý do gia đình mà cả hai quyết định có con.

Từ chỗ ghét nhau, nhìn không ưng mắt nhưng nhờ có đứa con mà cả hai yêu thương nhau, đã trưởng thành chín chắn hơn rất nhiều, biết quan tâm, sống có trách nhiệm hơn, cùng nhau vượt qua mọi khó khăn để xây dựng một gia đình hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tôi ko còn là tôi

"Liều tiểu thư, đã đến rồi, xin mời xuống xe" Quản gia mặt vô biểu tình nói, tôi lọc cọc mở cửa xe, đi theo ông ta bước vào một tòa nhà xa hoa. Ban đêm, gió có chút lành lạnh, tôi nắm thật gấu áo mặc trên người, thân thể ko kèm chế run rẩy. ko còn tâm trạng nào để thưởng thức tòa nhà rộng lớn ở nơi đây, tôi chỉ lẳng lặng cúi đầu, vội vàng vàng đi theo sau quản gia

Sau đó tôi được dẫn đến bên trong một đại sảnh, ngồi trên ghế salon là một người đàn ông trung niên vẻ mặt uy nghiêm, nhìn sơ qua đáng đáp, hẳn cũng có thể đoán được ông là chủ nhân nhà này. Có vẻ như ông ấy đã đợi tôi rất lâu rồi, sau khi thấy qua tôi, ông có chút hơi bất mãn nói "Cô tới trễ"

"Thật xin lỗi, hôm nay tôi phải chịu trách nhiệm quét dọn.... ...." Ko đợi cho tôi nói hết câu, ông ta đã ko kiên nhẫn khoát tay nói "Được rồi, nói thẳng vào vấn đề chính. Có biết mục đích tôi tìm cô ko?"

"Dạ" Tôi gật đầu, tìm không cách nào không chế con run, tôi nắm chặt tay

"Rất tốt, sau này cô hãy ở lại đây, cho đến khi mọi chuyện kết thúc thì thôi"

"Dạ" Tôi lại gật đầu lần nữa, thật không biết tôi nên dùng cái thái độ cùng tâm tình gì đối mặt với hắn, đối mặt với mọi người trong nhà này.....

"Cô có thể gọi tôi là Bạch thúc. Một lát nữa nó sẽ trở về, cô cũng nên chuẩn bị 1 chút" Bạch thúc chỉ đơn giản nói thêm 1 câu rồi đứng dậy rời đi, cũng ko nói thêm cái gì nữa

Quản gia lại dẫn tôi lên lầu hai "Đây là phòng của Liều tiểu thư, phòng của thiếu gia ở cách vách" Sau khi giảng giải xong, ông cũng rời đi. Ánh nhìn của người nhà này tôi ko muốn nghiên cứu, vì tôi chỉ sợ ánh nhìn khinh bỉ cùng xem thường kia sẽ làm trái tim vốn ko lành lặn của tôi thêm chỗ chỗ thương tật

Nhìn xung quanh căn phòng của mình 1 chút, tôi cười cười lắc đầu. Bạch gia đúng là dân có tiền nha, đối với một vị khách trọ ngắn hạn như tôi mà cũng tiếp đãi long trọng như vậy. Nhưng dù sao cũng đúng, nếu như nhà hắn ko có tiền, thì tôi cũng ko ở lại đây

Xem qua đồng hồ đeo nơi tay, thời gian đã ko còn sớm. Tôi vội vàng đặt hành lý mình xuống đất, sau đó mới mò vào phòng tắm. Dòng nước ấm áp ko ngừng chảy xuống thân thể.

Cái khối thịt này.....bây giờ vẫn còn thuần khiết nhưng một lát nữa thôi nó sẽ mất đi sự thuần khiết như nó vốn có. Nó sẽ mãi mãi là vết tích sỉ nhục của tôi.

Nghĩ đến đây, nước mắt tôi ko tiếng động chảy xuống.....

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cùng với tiếng gõ cửa là giọng nói cứng nhắc của quản gia truyền đến "Liều tiểu thư, thiếu gia đã trở về"

Ko thể kèm chế con run rẩy từ trong thân thể của chính mình, mặc cho tôi cố gắng kèm chế, song con run ko thể ngừng lại. Giờ phút này, tôi bỗng có cái ý niệm muốn chạy trốn. Chỉ cần bỏ đi, tôi vẫn là tôi, tôi vẫn là một Liều Như đơn thuần như ngày trước. Có điều, khuôn mặt đau đớn của em gái bị bệnh tật hành hạ lại hiện về như nhắc nhở, nếu bỏ đi, thì cũng có nghĩa là máy chấp nhận vứt bỏ sinh mạng đứa em gái bé bỏng của máy

Lau khô vệt nước trên người, tôi mặc áo ngủ, mở cửa phòng tắm ra, quản gia nghiêm nghị đã chờ sẵn bên ngoài "Liều tiểu thư, xin mời đi theo tôi"

Ko biết là được ông ta đưa đi đến đâu, song hai chân tôi lại như mang sắt, cứng ngắc. Đi đến gian phòng cách vách, quản gia gõ cửa cung kính nói "Thiếu gia, Liều tiểu thư tới" Trong phòng lập tức truyền ra một tràn tiếng chửi rủa, song cuối cùng cũng chịu lắng đi "Đi vào"

Quản gia mở cửa, có ý bảo tôi một mình đi vào. Tim của tôi đã thành thịch đập mạnh đến mức muốn nhảy ra bên ngoài, tôi ko muốn nghĩ đến sự việc sẽ

đổi mặt sắp tới , vì chỉ khi nghĩ tới dáng vẻ bệnh tật nhợt nhạt của em gái, tôi mới có thể bất chấp khó khăn đi vào

Ngôi trên giường là một tên con trai to lớn , hấn gục đầu xuống ko muốn nhìn người

"Hừ, vì tiền mà cái gì cũng có thể bán đứng !" Hấn khinh thường nói

Lòng tự tôn của tôi lại một lần nữa bị chà đạp , tôi ko trách lời nói móc đầy châm chọc của hấn, vì trên thực tế hấn ko có nói sai

"Vì muốn nhận tiền mà cái gì cũng bán đứng , cái này ko đáng sợ ,vì thứ đáng sợ hơn chính là phát hiện chính mình ko có cái gì để bán đứng" Đây là suy nghĩ trong lòng tôi mà tôi ko dám nói lên , một kẻ cần tiền gấp sẵn sàng bán đứng linh hồn của mình như tôi thì cần gì phải để ý đến mấy câu nói móc đó nữa chứ ?

Rốt cuộc, hấn cũng ngẩng đầu , dùng ánh mắt soi mói xem xét kĩ càng tôi từ đầu đến chân , cẩn thận đánh giá . Đây là lần đầu tiên tôi và hấn chạm mặt nhau ,hấn quả là một sinh vật chói mắt . Thứ đáng cười hơn là , cuộc gặp gỡ của chúng tôi lại xảy ra trong cái tình huống này . Cái tình huống mà tôi sẽ làm người bán đứng linh hồn mình, còn hấn lại là người mua

"Tiền quan trọng như vậy sao?" Vẫn xem tôi là loại phụ nữ hám giàu, giọng điệu của hấn tràn ngập vẻ xem thường

"Quan trọng là có thể mua được 1 mạng người" Tôi bình tĩnh nói khiến cho người kia im lặng. Hấn kinh ngạc nhìn tôi, như ngay sau đó đã mỉm cười chế nhạo " Vậy món đồ quan trọng , cô đã chuẩn bị xong chưa?"

"Ừ" Nén chịu sự nhục nhã, tôi gật đầu

"Chỉ bằng cái áo ngủ này" Hấn cười nhạt, ánh mắt tùy tiện đánh giá kiểu áo ngủ bảo thủ của tôi

Đu ròi, tôi ko thể.... .....chịu đựng thêm bất kì sự châm chọc cùng cười nhạt nào của hấn nữa . Nước mắt tủi thân tràn ngập trên mặt , tôi hung hăng tự đánh mình một bạt tai để trừng phạt mình vì cái tính ko biết kềm chế

Tựa hồ như bị tôi hù dọa, hấn cứ lẳng lẳng như vậy nhìn nhìn tôi

Tôi run rẩy cời bỏ từng nút trên bộ áo ngủ, một nút , lại một nút.... ..

Khi tôi hoàn toàn trần trụi đứng trước mặt hấn, hấn đã hoàn toàn sợ ngây người.

"Cô.... .....cô.... ..... "

"Một chút bản năng của động vật, anh cũng ko có sao?" Vừa chảy nước mắt nhục nhã, tôi vừa cao ngạo hất cằm

Hấn hoàn toàn bị chọc giận "Tôi sẽ cho cô thấy" Giây tiếp theo, hấn đã thô lỗ kéo tôi lên giường đặt xuống phía dưới.... ..

Cái đêm hôm đó, tôi sẽ vĩnh viễn ko bao giờ quên , dấu vết sỉ nhục đã khắc vào người , vào cõi lòng tôi thật sâu

ko chút nào lưu luyến , hấn đứng dậy rời đi , trước khi mở cửa còn dừng lại nói "Loại chuyện hèn hạ này, tôi ko muốn để cho bất cứ kẻ nào biết" sau đó "rầm" 1 cái , hấn đóng cửa rời đi

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Anh hùng sánh vai cùng mỹ nhân

Sáng sớm ngày thứ hai , điều chỉnh xong tâm trạng, tôi lấy hết dũng khí mở cửa phòng , nhưng lại chạm mặt với kẻ tôi ko hề muốn gặp mặt chút nào - Bạch Tu Nghệ .

Thấy đồng phục trên người tôi, hấn cau mày "Cô học cùng trường với tôi?"

"Ừ" tôi gật đầu

"Vô luận cô ở nơi nào, chúng ta đều là người xa lạ" Nói xong câu đó, hấn dẫn đầu xuống lầu

Hấn là đang muốn nhắc nhở tôi , đây chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch, ngoại trừ cái này, thì hai người chúng tôi ko hề có bất kì mối quan hệ nào khác , nếu có thì chẳng qua cũng chỉ là mối quan hệ của hai kẻ xa lạ .

Ko cần hấn nhắc nhở , tôi cũng tự biết rất rõ . Hấn đường đường là ngôi sao của trường, là một ngôi sao chói mắt, còn tôi , chẳng qua cũng chỉ là một

cộng cổ đại đơn thuần, một cộng cổ đại nhỏ mọc nơi khe đá . Chẳng trách hẳn , qua hai năm cùng trường lại hoàn toàn ko có ấn tượng đối với tôi

Bữa sáng thịnh soạn đã được dọn ra, nhưng lại ko có lấy một người mở miệng nói chuyện , ko khí cực kì vắng lặng . Ăn com xong , sau khi lễ phép chào hỏi Bạch thúc để chuẩn bị đi học, thì tôi lại được ông ấy bảo "Chờ 1 chút, đi cùng Tu Nghệ , nó có xe, bây giờ cô phải chú ý đến an toàn"

Bạch Tu Nghệ chán ghét liếc mắt nhìn tôi 1 cái, nhưng ko có ý cãi lại lời của cha , hẳn cảm áo khoác và túi sách ra ngoài . Tôi bắt đầu nhìn bộ dạng tức giận của hắn, nhưng vẫn phải đi theo sau

Trên xe , hai người chúng tôi ko ai mở miệng nói với nhau lấy 1 lời vì tôi vẫn nhớ rõ lời nói của hắn "Chúng ta là người xa lạ" . Xe lái đến một nơi cách trường học ko xa thì dừng lại

"Xuống xe"

"Ừ"

Ko hỏi, ko từ chối, tôi vâng lời mở cửa xe đi xuống

Nhìn xe dần dần đi xa, tôi khó dần được nổi mắt mát, nhưng ngoại trừ cười khổ ra thì tôi có thể làm được cái gì?

Đi vào cửa trường , tôi đã thấy một cái xe thể thao chói mắt đậu ở bên cạnh, bốn phía tập trung rất nhiều ánh mắt sùng bái, đây mới chính là cái thế giới thuộc về hắn . Nếu như nghiêm khắc mà nói, thì trong cái hộp đồng này , Dù sao hắn cũng là người vô tội nhất , còn những người khác thì ai ai cũng làm theo nhu cầu riêng của mình

"Liều Như!" Bờ vai của tôi bị một người vỗ thật mạnh . Không cần hỏi, tôi cũng biết , ngoại trừ cô bạn Đặng Dương Tử có khuynh hướng bạo lực của tôi ra thì còn ai vào đây nữa?

"Dương Tử, vai của tôi sớm muộn gì cũng bị trật khớp!" Tôi xoa xoa vai oán hận nói

Nàng tỉnh bơ "Ha ha, chơi với tôi lâu như vậy, cậu hẳn đã phải quen rồi chứ"

Tôi tức giận "Cũng ko thể vô cớ đánh người nha"

"Được rồi, được rồi, Liều Như của tôi, đừng nóng giận" Nàng hôn má, ôm vai tôi

"Đúng rồi, em gái của cậu đã tìm được thận phù hợp chưa?"

"Tìm được rồi, nhưng mà chi phí quá cao, tôi đang tìm cách kiếm tiền"

"Sao cậu có thể kiếm được 1 khoảng tiền lớn như vậy? Nghe nói, muốn phẫu thuật ít nhất cũng phải cần vài chục vạn"

"Ha ha, đừng lo. Nếu có thời gian thì để tâm cho bài kiểm tra hôm nay thì hơn" Tôi cười nói lánh sang chuyện khác, tôi ko muốn chuyện này ảnh hưởng đến bất kì kẻ nào nữa.

Dương Tử lo lắng nhìn tôi song cuối cùng cũng chỉ cười nói "Đúng vậy a, đây cũng chưa có học bài "

Ánh mắt của tôi một lần nữa lại hướng về phía Bạch Tu Nghệ cách đó ko xa, nếu như ko phải vì chuyện này, không phải hắn vẫn có thể dây dưa cùng mỹ nữ sao? Tôi biết hắn rất ghét tôi , chuyện tối hôm qua, căn bản hắn chỉ muốn trả thù , nên ko hề chú ý tới tôi đau đến mức chảy nước mắt .

Lắc đầu, tôi đem kí ức đau khổ tối hôm qua toàn bộ xóa hết

Đột nhiên, phía trước dấy lên 1 trận xôn xao , tiếng huýt sáo của nam sinh nổi lên bốn phía, nữ sinh ao ước ghen tị nhỏ giọng bàn tán, Dương Tử đưa tay đẩy tôi "Nhìn đi, đó là Khổng Dĩ Ưu , thanh mai trúc mã của Bạch Tu Nghệ , mới du học từ nước ngoài chuyển về trường này"

Từ ánh mắt Dương tử , tôi nhìn qua . Khổng Dĩ Ưu nhất định là công chúa đi ra từ trong truyện tranh, khí chất cao nhã , cùng nụ cười điềm tĩnh treo trên mặt của nàng, nhìn sơ qua thật sáng chói .

Nhớ lại Trần Tiểu Xuân đã từng có một bài hát "Anh hùng sáng vai cùng mỹ nhân" , vì thế chỉ có loại con gái như Khổng Dĩ Ưu mới có thể xứng đôi với Bạch Tu Nghệ , bất kì kẻ nào xuất hiện ở giữa bọn họ cũng đều là kẻ dư thừa

Bạch Tu Nghệ cười vô cùng dịu dàng, nhìn vào ánh mắt của Khổng Dĩ Ưu tràn đầy tình cảm . Đây chính là sự ưu đãi của hắn giành cho Khổng Dĩ Ưu , chuyện tối hôm qua, thật sự là sai lầm

Cả ngày nghe thấy tin tức về Bạch Tu Nghệ và Khổng Dĩ Ưu, tôi đã cố gắng khống chế bản thân mình thật tốt, ra sức ko làm ra cái hành động bịt tai ngu xuẩn . Mỗi cô gái đều mơ ước về một hoàng tử bạch mã của mình, tôi cũng ko phải là ngoại lệ . Đáng tiếc thay , bệnh tình của em gái đã khiến tôi ko còn sức lực để chú ý đến những thứ này nữa .

Bạch gia thông qua bạn bè đã tìm đến tôi, tôi thật ko thể tin vào lỗ tai mình nữa, ko ngờ.... .....ko ngờ.... .....họ lại muốn tôi sinh con cho Bạch Tu Nghệ . Hiện tại nghĩ lại , tôi vẫn có cảm giác như chuyện này chỉ là 1 giấc mộng

Mẹ của Bạch Tu Nghệ bị bệnh rất nặng , có tiền như nhà hần cũng ko thể cứu chữa . Nguyên vọng duy nhất của nàng chính là được nhìn thấy đứa con của con trai mình . Từ đầu đến cuối, tôi vẫn ko hiểu tại sao nàng lại có cái nguyện vọng đó , nhưng nếu như nó là nguyện vọng cuối cùng của nàng, thì cha con Bạch gia đều phải dốc lòng thực hiện

Tình cờ tôi lại xuất hiện trong lúc này. 1 kẻ gia thế trong sạch , ko bệnh tật , cần dùng tiền gấp, đồng trang lứa với Bạch Tu Nghệ như tôi vô tình đã phù hợp với những điều kiện họ đưa ra . Vì em gái, tôi sẽ ko đắn đo làm bất cứ chuyện gì . Gạt ba mẹ, tôi lên lên ghi chép hợp đồng bán thân , ko, sửa lại một chút, là hợp đồng bán con . Chỉ cần tôi mang thai , là sẽ có được 20 vạn tiền mặt, sau khi sinh con , có thể lấy thêm 30 vạn nữa . Có số tiền kia, thì tôi có thể giúp em gái mình làm phẫu thuật thay thận rồi

Tối hôm qua, tính toán được thời kì đầu trong chu kì rụng trứng, mặc dù phải làm ra cái hành động giao phối sinh con của động vật chán ghét đó, nhưng mà tôi ko có tư cách nói ko .

Em gái 14 tuổi vẫn còn đang chờ tôi cứu nó! Cho dù tôi có bị Bạch Tu Nghệ khinh bỉ đi chăng nữa thì tôi cũng ko sợ

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lên xe – xuống xe

Sau khi tan học, từ sớm đã ko thấy bóng dáng của Bạch Tu Nghệ . Cũng đúng, Bạch thúc chỉ bảo hần đưa tôi đi học , chứ có nói sau giờ học phải đón tôi đâu . Nhưng vẫn đầu là, tôi căn bản ko tìm được đường trở về nhà ,nhưng dựa theo hợp đồng , từ giờ cho đến khi sinh con , tôi phải sống ở nhà hần . Vì thế, bất đắc dĩ , tôi chỉ có thể dựa theo con đường trong trí nhớ đã đi lúc sáng sớm để trở về

Trời dần dần tối, ánh đèn xung quanh càng lúc càng thưa thớt , chuyện này mà đối với 1 kẻ ko phân biệt được Đông Tây Nam Bắc mà nói , thì việc tìm đường ko phải là một việc đơn giản .

Bụng thật đói nha, hiện tại chắc cũng phải gần 9 giờ rồi , nhưng mà , bóng dáng nhà hần như còn nằm ở cõi Tây Thiên xa mờ

Bất chợt điện thoại di động vang lên

"A lô?"Tôi vô lực tiếp đón

"Ở đâu?" Từ đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói cực kì ko kiên nhẫn

Bạch Tu Nghệ

Tôi nhìn nhìn xung quanh nhưng cũng ko biết hiện tại mình đang ở nơi nào

"Ko biết"

"Cô đang giỡn mặt với tôi sao?" Hần tức giận

"Ko có" Tôi đành hoảng trả lời

"Hừ, nếu ko muốn trở về thì cứ việc nói thẳng, đừng làm cho người khác lãng phí thời gian đi ra ngoài tìm cô"

"Ko phải" Bây giờ mà rời Bạch gia, chẳng khác nào từ bỏ

"Con mẹ nó, vậy tôi phải đi đâu tìm cô đây?" Bạch Tu Nghệ ko còn giữ được bình tĩnh gầm lên

"Ko biết" Tôi nói thật là tôi ko biết (Rin: cách nói chuyện của bạn này giống Tiểu Minh nhĩ?? haha:D)

"Cô.... ...." Hần giận đến mức ko biết phải nói cái gì cho phải

"Tôi đói bụng" Bụng từ nãy giờ vẫn đang réo gọi

"... ...." Từ đầu dây điện thoại bên kia ko âm thanh

"Anh.... ....muốn tới đón tôi sao?" Tôi cẩn thận hỏi, nếu như hần ko đến đón tôi , thì đêm nay chắc chắn tôi phải ngủ ở đầu đường xó chợ rồi

Bạch Tu Nghệ hít vào thật sâu , sau đó lại cắn răng nói "Tìm một cửa hàng gần đây , sau đó đưa điện thoại cho ông chủ"

"A"

Ngồi ở trong xe trở về nhà, mặt của Bạch Tu Nghệ vẫn căng thẳng, nhìn bộ dạng kinh người của hắn, tôi cũng ko dám nói gì thêm. Trong lòng cũng đang suy nghĩ, khuôn mặt này của hắn so với lúc còn ở trường học khác biệt ngàn trùng, thì ra con trai cũng giống như con gái, luôn đem bộ mặt đẹp nhất trình ra trước mọi người. Đối trá!

Bụng ko thức thòi réo gọi, ai, bình thường tao cũng ko phải ko để cho mày ăn cơm, tại sao mày cứ phải làm chuyện mất mặt như vậy a

Bạch Tu Nghệ ko nhìn được, nhìn nhìn nó, tôi vội vàng chối bỏ quan hệ "Ko liên quan đến tôi, nó tự kêu!" Ngón tay chỉ vào bụng

Hắn ngồi ở chỗ điều khiển xe sôi trào 1 trận, sau đó lại ném cho tôi một túi bánh bích quy "Làm cho nó đừng kêu nữa"

Là hương cốm. Tôi nhú nhú mày "Tôi thích hương sô cô la"

"Vậy cô có ăn hay ko?" Bạch Tu Nghệ tức giận hướng tôi la to

"Ăn" Bụng ơi bụng à, tao đến cứu mày đây

"Thật phiền phức, trong lúc ăn cô có thể ngậm miệng lại được ko?" Hắn chán ghét nhìn tôi

"Tôi nhỏ giọng nói thầm "Ngậm miệng lại? Vậy đút vào trong lỗ mũi à?"

"... .." Bạch Tu Nghệ ko muốn nói nhiều thêm câu nào, buồn bực móc ra 1 điều thuốc lá

"Điều thứ 18 trong hợp đồng: Trong lúc mang thai, nhà trai ko được hút thuốc uống rượu" Tôi vừa cầm bánh bích quy vừa lẩm bầm đọc

Hắn quay lại ko thể tin được nhìn tôi "Cô có biết thân phận của mình ko?"

"Biết"

"Vậy thì ko nên chõ mõm nhiều vào chuyện của người khác"

"A"

Bạch Tu Nghệ vừa định đốt thuốc, thì lại tức giận ném ra ngoài

"Đáng chết"

"Tôi vẫn còn thích hương sô cô la"

"Câm miệng!!"

Quay trở về Bạch gia, Bạch thúc cũng ko có nói gì, chỉ kêu quản gia chuẩn bị cho tôi cơm tối, sau đó lại gọi Bạch Tu Nghệ vào thư phòng

Thỉnh thoảng trong thư phòng, truyền ra một vài tiếng gầm gừ

Hôm sau, tôi đi ra ngoài, Bạch Tu Nghệ đã ngồi sẵn ở trong ko kiên nhẫn chờ tôi

"Nhanh lên 1 chút!"

"A"

Xe như cũ dừng lại ở chỗ ngày hôm qua tôi đã xuống

"Xuống xe"

"Ừ"

Tôi nghe lời ung dung đi xuống, trong lòng cũng đang nói thầm, ko biết cái cuộc sống lên xe xuống xe như thế này còn muốn kéo dài bao lâu

Trong sân tường, mọi lúc mọi nơi cũng thấy được một đoàn ong bướm vây xung quanh Bạch Tu Nghệ, còn hắn lại thành thảo chào hỏi. Chỉ cần xuất hiện những hương như thế này thì Không Dĩ Ưu sau đó nhất định sẽ xuất hiện, đám ong bướm như bản sẽ tự tàn úa rồi nhường vị trí lại cho hoa tiên

Điều thứ sáu trong hợp đồng: ko được ăn thực phẩm ko bổ dưỡng hoặc bỏ đi

Tôi lắc lắc đầu "Ko có dinh dưỡng"

Dương Tử ngây ngốc nhìn tôi "Cậu nói tiếng gì vậy?"

Sau khi tan học , tôi lấy tấm bản đồ quần gia đã đưa cho tôi khoa tay múa chân , song khi đi đến cái chỗ Bạch Tu Nghệ đã thả tôi xuống lúc sáng thì lại nghe được một tràn kèn chói tai . Tôi ngẩng đầu lên , đập vào mắt là khuôn mặt ko kiên nhẫn chờ đợi của hấn . Tôi đi lên phía trước

"Có việc ?"

"Lên xe"

"A"

Buổi tối hấn lại chịu đưa tôi về nhà? thật kì lạ!! Nhưng dù là thế nào thì chuyện có xe ngồi miễn phí ko cần phải vất vả tìm đường cũng là chuyện tốt

Cứ như thế, quan hệ giữa tôi và Bạch Tu Nghệ chỉ duy trì ở mức đi nhờ xe, dù cho gặp nhau ở trường học , ánh mắt chúng tôi có chạm nhau, thì chúng tôi cũng chỉ là hai người xa lạ ko quen biết . Từ sau buổi chiều đầu tiên gặp gỡ đó, tôi và hấn, cũng ko có bất kì cái gần gũi nào . Nhưng như vậy cũng tốt, ít ra thì tôi cũng thấy nhẹ nhõm khi sống ở Bạch gia

Thời gian thấm thoát trôi nhanh đã qua một tháng

Nguyệt sự của tôi vẫn chưa tới

Người của Bạch gia so với tôi còn chú ý đến chi tiết hơn nên đã lập tức đưa tôi đến bệnh viện kiểm tra

Tôi, đã mang thai

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tôi mang thai

Vượt khuôn bụng còn rất bằng phẳng của mình, thật khó tin khi có một sinh mệnh nhỏ đang ngày ngày được hình thành tại nơi đây mà điều còn khó tin hơn là chúng tôi chỉ làm qua 1 lần mà đã trúng được giải nhất . Vẫn chưa làm tốt công việc chuẩn bị làm mẹ, nhưng ở cái tuổi 17 tôi đã phải tiếp nhận sự thật . Đứa bé này là vì muốn cứu em gái mà tôi sinh ra , là món nợ kiếp này mà tôi sẽ thiếu . Còn em gái , có lẽ nàng là món nợ kiếp trước của tôi

Chuyện tôi mang thai đã khiến cho toàn Bạch gia trên dưới ai ai đều hưng phấn , bất kể bọn họ có cái động cơ gì nhưng thứ mà họ sắp sửa phải gánh chịu dù sao cũng là con cháu của mình . Bạch thúc đối với tôi cũng quan tâm hơn nhiều, cả nhà trên dưới ai ai cũng cực kì chu đáo săn sóc tôi , tôi cũng cảm thụ sâu sắc được cái gì gọi là mẫu bằng tử quý (Rin: con sang mẹ được hưởng lây)

Chỉ có mỗi Bạch Tu Nghệ hết lần này đến lần khác vẫn biểu hiện tiêu cực , có khi tôi cũng muốn phát giận, nhưng phải cố gắng kềm chế nhịn lại . Tâm tình của hấn tôi cũng có thể hiểu , vừa mới học năm hai cấp 3 đã phải làm ba , cho dù là ai cũng khó có thể chấp nhận cái kết quả này

Điều thứ ba trong hợp đồng : nhà gái mang thai có thể đi học ở trường như bình thường , cho đến 6 tháng sau phải trở về Bạch gia chờ sinh con

Mặc kệ là như thế nào, tôi vẫn là học sinh năm hai trung học , sau khi sinh con xong tôi vẫn phải tiếp tục cuộc sống của mình , vì thế chuyện bài vở và bài tập vô luận thế nào tôi cũng ko thể bỏ phế . Sáu tháng mang thai có thể đi học như bình thường , tôi sẽ cố gắng học . Hi vọng từ đây cho đến 6 tháng , bụng ko quá lớn, nếu ko rất có thể tôi phải về nhà nghỉ ngơi sớm

Những ngày kế tiếp , Bạch Tu Nghệ như muốn tránh gặp mặt tôi, sáng chiều đi học đều ko thấy hấn . Còn chuyện đến trường thì hấn phải xe khác đưa tôi đi, sau khi tan học cũng là taxi riêng đưa tôi về nhà .

Dương Tử có ý trêu chọc hỏi tôi có phải đã bắt trúng người có tiền rồi hay ko? Tôi chỉ biết nói gần đây đang ở tạm nhà của một người thân có tiền

Tất cả mọi kiểm tra của tôi đều được bác sĩ gia đình thực hiện, để tránh khỏi tình trạng phải đi đến bệnh viện chật chội

Buổi tối, tôi xuống lầu tìm nước uống, lại phát hiện trên ghế sa lon trong phòng khách có người nằm ở đó hút thuốc . Tôi lặng lẽ đi đến

"Người nào?" Người trên ghế sa lon hoảng sợ nhảy dựng lên

"Tôi, xuống uống nước" Tôi hươ hươ ly nước trong tay

Thấy tôi, hấn ko nói nữa, tiện tay đem thuốc dập tắt . Bộ dạng của hấn thoát nhìn có chút nhếch nhác , quần áo trên người rất bẩn có chỗ còn bị xé toạc . Tôi cẩn thận hỏi

"Anh, đánh nhau?"

Hắn ko để ý đến tôi, chẳng qua chỉ ngồi ở chỗ cũ .

Ko thèm để tâm đến hắn, tôi cũng thức thoir chuẩn bị lên lầu

"Tôi cứu một đứa trẻ suýt nữa bị xe đâm vào"

Giọng nói của Bạch Tu Nghệ bất chợt vang lên ở phía sau, tôi dừng bước, quay người lại nhìn hắn "Vậy đứa trẻ đó có sao ko?"

"Ko sao, nó rất nhỏ, nhìn qua chỉ khoảng 2 , 3 tuổi"

"Nhất định là do người nhà nó ko chăm sóc nó tốt, nếu ko thì tại sao một đứa bé nhỏ như vậy lại có thể chạy ra ngoài đường?" Tôi ko nhìn được, quở trách nói

"Chăm sóc con nhỏ.... .....trách nhiệm rất lớn" Hắn như nói với tôi , lại như nói với chính mình

Trong lúc này , tôi bất chợt hiểu được mấy ngày nay hắn trốn tránh cái gì . Một học sinh trung học như hắn mà đã phải nhận trách nhiệm làm "ba" hiển nhiên hắn vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng

"Thật xin lỗi" Tự đáy lòng mình tôi nói lên , tất cả mọi chuyện này, Bạch Tu Nghệ đều phải gánh chịu , tôi cuối cùng cũng thấy nên nói với hắn một câu xin lỗi

"Tại sao phải xin lỗi? Bởi vì cô mang thai?" Ánh mắt của hắn ở trong bóng tối lộ ra vẻ dị thường sáng ngời

"Vi anh vô tội" Sau khi nói xong, tôi xoay người lên lầu , nhưng vẫn cảm giác được phía sau , tầm mắt kia vẫn tồn tại

Tiết thể dục ngày thứ hai là tiết có buổi luyện tập bóng chuyền mà tôi và Dương Tử thích nhất . Phải biết rằng trong trường cấp 3 này chúng tôi nổi tiếng là phối hợp ăn ý

Sau khi chuẩn bị xong, tôi lướt tôi nhảy lên một đường xinh đẹp chuyền bóng , cầu thủ đội bạn nhanh chóng đánh trả lại , Dương Tử lập tức chạy lên phía trước đỡ bóng . Cứ như vậy đánh qua đánh lại cho đến khi cả hai đội luyện tập vô cùng kịch liệt .

Vào thời điểm tôi đang quay cuồng đệm bóng, thì lại bị một người từ đâu vọt tới , xách cổ áo

"Chết tiết, cô làm cái gì ở đây?" Bạch Tu Nghệ nộ khí đằng đằng xuất hiện trước mặt tôi

"Đánh bóng chuyền" tôi thành thật trả lời

"Đi theo tôi" Hắn kéo tôi đi ra bên ngoài sân tập

Tất cả mọi bạn học cũng dừng lại, mặc cho bóng rơi xuống đất ko ngừng nảy lên . Tôi ko khỏi tròn mắt nhìn Bạch Tu Nghệ nổi giận . Tôi biết, tin tức nữ nhân vật chính thay đổi ngày hôm nay sẽ được loan truyền

Dẫn tôi đến một góc trốn tránh mọi người , Bạch Tu Nghệ đề thấp âm thanh

"Cô có biết mình đang mang thai ko?"

"Biết" Điều này so với hắn , tôi còn hiểu rõ hơn

"Đã biết vậy sao cô còn vận động mạnh?" Hắn vẻ mặt ko tin rằng còn có loại phụ nữ như tôi tồn tại

"Cái đó ko tính là vận động mạnh" Tôi bình tĩnh trình bày sự thật, so với tiết học nhảy cao, thì cái này hiển nhiên ko được gọi là "mạnh"

"Cô.....cô chạy qua chạy lại trên sân bóng mà còn ko gọi là mạnh sao?"

"Anh ko được gọi là "chạy qua chạy lại" mà phải nói là "cố gắng đệm cầu" " Tôi kịp thời sửa lại lỗi dùng chữ của hắn

"Cô? Cô muốn tôi tức chết sao?" Nhìn bộ dạng của hắn, giống như giận đến mức muốn hóa điên , khuôn mặt đã bắt đầu bóp méo

"Ko muốn" Tôi đành hoảng trả lời, dù sao hắn có tức chết cũng ko phải là lỗi do tôi ko tốt

"Còn có loại phụ nữ như cô tồn tại sao?"

"Có, loại phụ nữ mang thai ở thời kì kháng chiến.... .."

"Câm miệng!!"

"Ừ"

Xế chiều, tin tức đặc sắc đã được loan truyền, lần đầu tiên Bạch Tu Nghệ đột ngột ko thể kèm chế được tính tình đã cùng một kẻ dung mạo ko đặc sắc như tôi tiếp xúc thân mật, sau đó hấn lại ko thể kèm chế được tức giận, âm ỉ mắng. Trong lúc nhất thời, hình tượng chính diện của hấn đã làm cho người ta thắc mắc, còn tôi cũng ko còn là một kẻ vô danh

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Kiểm tra sức khỏe

Bạch Tu Nghệ đột nhiên đến náo loạn đã khiến tôi trở thành ko những là tiêu điểm của cả lớp mà thậm chí còn là tiêu điểm của toàn trường, người khác thấy tôi có thể ko để ý, nhưng mà Dương Tử thì làm sao để dàng buông tha cho tôi, từ khi Bạch Tu Nghệ rời đi, nàng đã ép hỏi tôi gần sáu tiếng, hơn nữa lại ko ngừng

"Nói, cậu và hấn có quan hệ gì?"

"Ko có quan hệ" Chỉ có quan hệ "hợp tác", tôi lẳng lặng bổ sung thêm 1 câu ở trong lòng

"Vậy tại sao hấn lại tức giận với cậu như thế?"

"Hấn nói tôi đánh bóng chuyền giỏi quá nên hấn ghen tị" Tôi nói như đinh đóng cột

"Cậu đừng lừa tôi, haha, nói mau"

Con gái sao lại đối với mấy chuyện thiên hạ tò mò như vậy? Nếu như nhắc về phương diện quốc gia, hấn Trung Quốc sẽ là nước dẫn đầu về trình độ bà tám mất

"Dương Tử, sẽ có ngày tôi nói cho cậu biết. Hiện tại, thì ko được" Đối với nàng tôi chỉ có thể nói như vậy

Dương Tử lẳng lặng nhìn tôi, sau đó thở dài "Ài, đừng thương tổn đến bản thân mình là được"

Tôi cảm động tươi cười với nàng

"Ừ"

Xế chiều tiết thứ hai, giáo viên đột ngột tuyên bố một lát nữa cả lớp sẽ có 1 tiết kiểm tra sức khỏe, vốn là ngày mai mới đến lượt lớp chúng tôi, nhưng mà bây giờ lại tạm thời thay đổi

Dương Tử đặc biệt vui vẻ nói

"Thật tốt quá, vậy thì ko cần phải học"

Tôi dừng dừng

"Đi học, hay kiểm tra sức khỏe, cái nào cũng được.....A, kiểm tra sức khỏe?!"

Trời ạ, chuyện tôi mang thai ko phải sẽ bị lộ ra sao? Làm sao, làm sao, làm sao bây giờ.....Bạch Tu Nghệ, đứng rồi, tìm hấn

Tôi len lén chui xuống phía dưới gọi điện cho Bạch Tu Nghệ

"A lô? Là tôi!"

Từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói ko kiên nhẫn của hấn

"Cô làm gì vậy? Đang học mà gọi cái gì?"

Ai, đối với nữ sinh trong trường thì tò thái độ của hoàng tử đa tình, nhưng đối với tôi thì hấn lại thay đổi thành cái thái độ này

"Một lát nữa, lớp tôi phải kiểm tra sức khỏe rồi" Tôi nhỏ giọng nói

"Kiểm tra sức khỏe thì kiểm tra sức khỏe chứ sao.....Cô nói cái gì? Kiểm tra sức khỏe?!" Tôi nghe hấn rống to ở đầu dây bên kia, sau đó lại vội vàng giảm nhỏ âm lượng "Vậy, có phải mọi người sẽ biết cô....."

"Ừ"

"... .....Tôi biết rồi, tôi sẽ giải quyết" Nói xong , hấn liền vội vàng cúp máy

Hấn muốn giải quyết như thế nào đây? Bác sĩ đã lục tục bước vào, họ đang sắp xếp cho nữ sinh đi vào phòng thể thao thay quần áo , ngạo mạn , đường đường chính chính đi đằng cuối đội ngũ, Dương Tử hướng về phía trước tôi vui vẻ vẫy tay

Dù thế nào thì ta cũng chỉ có thể nhận mệnh vào phòng thay quần áo, đầu óc ko ngừng chuyển động , nếu giả bộ tiêu chảy thì sao? Người ta là bác sĩ, vừa lúc đó có thể cho tôi ko cần xếp hàng để kiểm tra bệnh tình rồi, chiều này dùng ko được. Vậy thì nói là tôi đã kiểm tra rồi? Người ta ở đây là kiểm tra sức khỏe miễn phí, nếu kiểm tra lại một lần nữa thì đã sao? Chiều này cũng ko được

Đang ở trong thời điểm một mình đau khổ , thì phía ngoài phòng học truyền vào một loạt âm thanh xôn xao, cửa phòng thể thao bị đẩy ra, chủ nhiệm liền bước đến

"Trong các em có ai tên Liễu Như ko?"

"Em"

"Đi theo tôi"

"Dạ"

Chủ nhiệm tìm tôi vào lúc này để làm gì đây? Học phí tôi đã nộp đúng hạn, phẩm hạnh cũng đoan chính

Quản gia?!

Kẻ đứng ngoài cửa chính là quản gia của Bạch gia

"Liễu tiểu thư" Ông khẽ gật đầu với tôi

"Sao bác lại đến đây?"

"Tôi mang cô đến bệnh viện làm kiểm tra" Ông ko kiêu ko siểm nịnh nói

Tôi hiểu rồi, nhất định là Bạch Tu Nghệ đã nhờ ông ấy đến đây cứu tôi . Quản gia đột nhiên trở nên đáng yêu hơn nhiều

"À" Tôi đơn giản hừ giọng, rồi đi theo phía sau quản gia

Mấy bạn học nữ phía sau cũng nhỏ to bàn tán

"Ông kia là ai vậy?"

"Ko biết nữa, nhìn sơ qua rất nghiêm túc nha"

"Bệnh viện tư nhân A không phải chỉ giành cho những người có tiền đến khám sao?"

"Đúng vậy, Liễu Như sao lại đi kiểm tra sức khỏe ở nơi khác? Dương Tử, cậu có biết ko?"

Dương Tử nhìn bóng lưng của nàng , nhú chặt mày

"Tôi ko biết"

"Sao cô ko báo cho tôi biết trước hôm nay cô phải kiểm tra sức khỏe" Bạch Tu Nghệ tức giận

Tôi ko phát hiện rằng trong xe còn có thêm một người

"Cũng mới biết" Tôi cũng sợ điếng hồn đây

"Hừ" Hấn hất mặt qua một bên, xem ra, hấn đã phải lo lắng 1 phen

"Anh không học nữa sao?" Tôi tò mò hỏi hấn

"làm gì còn tâm tình nữa.... ....đi, về nhà..." Hấn đối với quản gia nói, quản gia lập tức khởi động xe

Lúc xe chậm chậm lăn bước cũng là lúc mí mắt của tôi ko nhịn được đánh vào nhau, gần đây thật dễ dàng một môi rã rồi , đi đâu cũng muốn ngủ , đặc biệt là ngồi bên trong chiếc xe Mercedes dễ chịu này . Tìm 1 vị trí thoải mái, tôi tự nhủ mình chỉ cần thêm thiếp một chút thôi cũng đủ

Xe dừng lại lúc nào tôi cũng ko hay , chỉ cảm thấy cơ thể mình đột nhiên có 1 loại cảm giác bay bổng . Lúc tỉnh lại, tôi đã thấy mình đang thoải mái nằm

trên giường lớn .

Nhìn nhìn một chút sắc trời đã muốn tối đen, tôi vuốt ve bụng mình 1 chút , lúc này là lúc nên trấn an nó "Đi thôi, mẹ dẫn con đi ăn 1 chút"

Đi xuống lầu, tôi đã nghe thấy mùi vị thức ăn, quả nhiên, thức ăn trên bàn đã được bày ra rất phong phú. Nhưng mà, dưới lầu lại ko có lấy 1 người nào , chỉ có tiếng bình bình , bang bang truyền ra trong phòng bếp . Tôi bước đến gần nhìn thử, Bạch Tu Nghệ đang mặc tạp dề miệng lầm bầm hát , cầm cái xẻng trong tay , thuần thục xào qua, lật lại (Rin: Tiểu Nghệ biết nấu ăn....giỏi quá.....bạn Như của chúng ta sau này sướng òi

Trên mặt hần thoáng hiện chút đau thương, nhìn những người thân yêu nhất của mình sắp sửa ra đi mà mình ko thể làm gì, nỗi đau này tôi có thể hiểu . Tôi nhin ko được thốt lên

"Chúng ta đi thăm đi đi!"

"Cái gì?" Hần có chút giật mình nhìn tôi

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Dì Bạch

Thấy món ăn trong nồi đã có mùi hơi khét khét, tôi liền đi đến tắt lửa

"Tôi nói, chúng ta cùng đi thăm dì , mẹ của anh"

Bạch Tu Nghệ lẳng lặng đứng đó nhìn tôi , lạnh lùng nói "Cô có tư cách gì để đi thăm bà ấy? Bộ cô tưởng mình là con dâu Bạch gia rồi sao?"

"Ko có" Tôi thành thật nói

"Vậy sao cô muốn đi thăm mẹ tôi?!" Bạch Tu Nghệ đột ngột gầm lên với tôi, ánh mắt cũng có chút đỏ

Tôi im lặng, nhìn hần như vậy. Hần nhất định là rất đau khổ, phải tiếp nhận sự thật mẹ ruột của mình sẽ phải ra đi vào một ngày ko xa

"Bởi vì dì ấy sẽ rất muốn nhìn thấy chúng ta" Nói xong tôi liền ko thêm đề ý đến hần, xoay người rời khỏi bếp

Thành thật mà nói, tay nghề nấu ăn của Bạch Tu Nghệ thật ra rất tốt, khiến cho tôi ko màng chuyện gì chỉ lo ăn . Hần ngồi cách tôi rất xa, chén com cũng ko thêm động tới, chỉ chán ghét nhìn tôi

"Cô mấy ngày ko ăn rồi?"

"Anh có biết phụ nữ mang thai ăn rất nhiều ko?" Tôi như cũ ko hề đề ý đến hần, vùi đầu vào mà ăn

"Ăn kiểu như cô , tiêu hóa ko thông sẽ ảnh hưởng đến khả năng hấp thụ dinh dưỡng của con" Lời nói vừa ra khỏi miệng hần, ko chỉ khiến cho tôi dừng ngay động tác ăn com mà ngay cả chính hần cũng hoảng sợ . Đây là lần đầu tiên hần gián tiếp thừa nhận đứa con này . Tôi ko khỏi có một chút xiu vui mừng

"Con nói, nó thích mẹ nó ăn com như vậy" Tôi cố ý bỏ qua ý thích của hần, dừng dừng nói

"Nói nhảm, nó là con tôi nên sẽ ko giống cô" Bạch Tu Nghệ lập tức phản đối

Lần đầu tiên đối mặt với chuyện mình không muốn thừa nhận đúng là một việc làm khó khăn . Nhưng chỉ có lần đầu tiên là như vậy, còn những lần sau cũng sẽ thuận theo tự nhiên xảy ra

"Giống anh cái tính trêu hoa ghẹo bướm à?" Tôi lắc đầu tỏ vẻ khinh thường

"Cô đây là có ý gì?"

"Ko có ý gì"

"Cô cảm thấy bất mãn đối với tôi?"

"Ko có"

"Lại nữa rồi.... ...." Bạch Tu Nghệ hoàn toàn bị hai chữ chân ngôn của tôi hạ gục

Sau khi ăn xong, hấn lại ko tình nguyện thu dọn tàn cuộc vì lý do của tôi đưa ra là

Điều thứ chín hợp đồng sinh con : trong thời gian đàn gái mang thai, tất cả mọi chuyện ăn , uống, ngủ, nghỉ đều do đàn trai lo liệu

"Đừng khiến tương lai phải hối hận" Tôi nhẹ nhàng nói, Bạch Tu Nghệ mê mẩn nhìn tôi, tôi tiến lên kéo kéo cánh tay hấn

"Đi thăm đi đi!"

Trong phòng bệnh cao cấp của bệnh viện, thấy tôi và Bạch Tu Nghệ xuất hiện, Bạch thúc rất kinh ngạc

Ông có ý bảo chúng tôi đi vào

"Mẹ của con vẫn một mực chờ con"

Bạch Tu Nghệ đứng ở ngoài cửa, cánh tay run rẩy ngay từ đầu đã ko còn dũng khí để đẩy cánh cửa kia ra . Tôi nhẹ nhàng giúp hấn đẩy cửa , hương hoa lải nhải tràn ngập khắp cả căn phòng . Nằm trên giường là một phụ nữ trung niên , khí chất của nàng cũng thanh nhã như lại hoa lải kia

Thấy chúng tôi đến, nàng dịu dàng cười cười

"Tiểu Nghệ, con đến rồi"

Tôi đẩy Bạch Tu Nghệ , hấn bị động bước vào . Tôi tiện tay đóng cửa lại, tôi biết , bọn họ nhất định có rất nhiều chuyện muốn nói với nhau

Bạch thúc có chút tự lự nhìn tôi

"Con dẫn nói tới?"

"Dạ" Tôi gật đầu

Ông cũng ko nói gì thêm, chỉ cúi đầu suy nghĩ

Vào thời điểm tôi sắp ngủ gật, thì Bạch Tu Nghệ cuối cùng cũng đi ra, hấn nhẹ nhàng đẩy đẩy tôi

"Mẹ muốn gặp cô"

"A"

Đi vào phòng bệnh, nàng vẫy tay với tôi

"Tới đây, ngồi xuống bên cạnh ta"

Tôi theo lời đi ngồi xuống

"Chào đi"

Nàng hiền lành cười cười

"Gọi đi là mẹ đi, dĩ thích nghe con gọi như vậy"

"Dạ" Tôi gật đầu

"Mẹ"

Nàng cười bằng lòng

"Mẹ muốn nói với con hai câu, một là "xin lỗi" , một là "cảm ơn" "

Tôi khó hiểu nhìn nàng

"Cảm ơn con đã mang Tiểu Nghệ đến cho dì, cũng xin lỗi con vì mẹ đã để cho con gánh chịu tất cả"

"Mang hấn đến thăm mẹ là điều con nên làm . Con còn muốn cảm ơn mẹ đã giúp con"

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu

"Ko, con gái à. Là mẹ quá ích kỉ. Mẹ lợi dụng khó khăn của con để hoàn thành mục đích riêng của mình" Ánh mắt tiếp theo của nàng bay bổng ngoài cửa sổ

"Ba của Tiểu Nghệ.....ở bên ngoài còn có một đứa con trai riêng, người phụ nữ kia vì đợi ông mười mấy năm mà cuối cùng đã uất ức chết, ông vẫn cảm thấy mình có lỗi với mẹ con họ, nên cũng chuẩn bị đem tất cả tài sản trao cho đứa trẻ kia. Mẹ thì cái gì cũng ko cần, nhưng mà mẹ ko thể để con trai của mình chỉ còn hai bàn tay trắng. Đây cũng là suy nghĩ ích kỉ của 1 người mẹ đặc biệt là.... ....người mẹ đó sẽ phải rời xa con mình vào một ngày nào đó, lại càng ko thể lo lắng cho cuộc sống sau này của nó. Cho nên, mẹ mới muốn Tiểu Nghệ mau sớm có con. Đến lúc đó ông của tiểu Nghệ sẽ ra mặt giúp nó nói chuyện"

"Vậy tại sao, mẹ ko trực tiếp cho hắn kết hôn sớm 1 chút?" Tôi nghĩ nghĩ, lấy thực lực của Bạch gia thì việc làm này cũng ko khó

"Mẹ ko muốn tương lai nó phải hối hận, hôn nhân là chuyện cả đời, mẹ ko thể bởi vì mẹ mà nó phải qua loa lựa chọn đối tượng. Nếu như có thể dùng tiền để.... ...." Đường như thấy mình đã lỡ lời, nàng liền xin lỗi nói "Thật xin lỗi, mẹ ko có cái ý đó"

Tôi bình thường cười cười

"Ko sao, cũng coi như là mẹ đã giúp con"

"Mẹ có thể gọi con là Tiểu Như chứ?"

"Ừ" Tôi gật đầu

"Tiểu Như, con là 1 đứa trẻ lương thiện. Tiểu Nghệ từ lâu đã ko đến thăm mẹ, mẹ biết, nó sợ, sợ đối mặt với sự thật mẹ phải ra đi. Nhưng mà, mẹ vẫn một lòng muốn gặp nó một lần. Cảm ơn con, đã mang nó đến"

Đi Bạch bắt lấy tay tôi, cảnh kích ko thể dùng lời diễn tả

"Loại cảm nhận này con có thể hiểu" Tôi lẳng lặng nói, là cái loại cảm giác vừa sợ hãi vừa đau đớn khi phải đối mặt với những thứ yêu quý sẽ mất đi

"Có lẽ, mọi chuyện sẽ ko tệ như chúng ta nghĩ, có phải ko con?" Trong mắt Di Bạch lộ vẻ chờ mong

"Mẹ, nhiệm vụ quan trọng của mẹ hiện tại là phải chăm sóc cơ thể mình thật tốt. Con đến định kì sẽ đến kiểm tra nha?" Tôi chuyển dời đề tài mình ko muốn nhắc đến

"Được, tiểu Như, con phải thường xuyên đến thăm mẹ, có điều, con cũng phải chú ý đến thân thể và đứa bé trong bụng mình. Nó chính là đứa cháu bảo bối của mẹ đó biết chưa?" Di Bạch trừng mắt với tôi

"A" Tôi rất chân thành gật đầu

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: 20 vạn

Từ sau khi trở về Bạch gia, cảm giác của tôi về nơi ấy đã có chút ít khác biệt. Bạch Tu Nghệ đã ko còn đối với tôi lạnh lùng như trước, ngược lại hắn còn luôn mồm nhắc nhở phụ nữ có thai như tôi thì cần phải chú ý đến bản thân mình thật tốt. Trực giác nói cho tôi biết, một ít phần tử nhỏ nhỏ tình thương của cha đã bắt đầu phát huy hiệu quả trong cơ thể hắn

Thay đổi vô tình xảy ra, thái độ của Bạch Tu Nghệ thật khiến cho tôi có chút ko quen. Hắn ko còn châm chọc, giễu cợt tôi như trước, hơn nữa ở trường học cũng ko tỏ vẻ đa tình. Ở trước mặt tôi, hắn luôn có chút chân thành, cuộc sống cùng với hắn như vậy cũng khiến cho tôi dần dần thả lỏng lòng mình thậm chí cũng quên luôn cái nguyên nhân khiến tôi phải ở nơi này

Mãi cho đến một buổi xế chiều, tôi nhận được cú điện thoại khẩn cấp từ bệnh viện, cái sự thật tôi ko muốn đối mặt chẳng chút lưu tình đã ập tới. Bệnh tình của em gái đã bắt đầu chuyển xấu, phải lập tức làm phẫu thuật thay thận ngay. Cúp điện thoại, tôi chạy thục mạng đến trước mặt Bạch Tu Nghệ

"Điều thứ nhất trong hợp đồng, sau khi nhà gái mang thai phải nhận được 20 vạn thù lao, sau sinh con lại được thêm 30 vạn"

Tôi có chút ko dám nhìn ánh mắt của hắn, nhưng vẫn phải ép buộc bản thân mình dùng âm thanh cứng nhắc nói ra những lời này. Đứa em gái lâm bệnh nặng đang đứng trên bờ vực tử vong còn đang chờ tôi

Nghe được tôi nói.... ....Bạch Tu Nghệ hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Từ từ, khóe miệng hắn cong thành một nụ cười châm chọc

"A, cô ko nói tôi cũng muốn quên mất rằng cô làm việc này là vì thù lao"

Tiếp theo hắn rút ra từ trong ví một tờ chi phiếu mỏng

"Đây là 20 vạn chi phiế.....thù lao đầu tiên của.... .....cô!"

Tay hắn nhẹ nhàng buông ra, tờ chi phiếu là lướt bay xuống mặt đất

Cô hòng tôi như bị một thứ gì đó chặn lại, ngồi xồm xuống, tôi nhặt tờ chi phiếu lên . Xem ra tờ chi phiếu này chính là tờ giấy biểu thị cho thân phận của tôi đồng thời cũng là tấm bùa cứu mạng của em gái

Ánh mắt Bạch Tu Nghệ lộ vẻ thất vọng, nhìn nhìn thân người đang nhặt tấm chi phiếu . Hắn ko rõ con giận cùng thất vọng của mình từ đâu mà đến , dù sao thì quan hệ giữa hắn và nàng vốn dĩ cũng chỉ là một cuộc giao dịch , một cuộc giao dịch hèn hạ

"Cút!" Bạch Tu Nghệ lạnh lùng từ trong kẻ răng gằn ra hai chữ này

Dùng chính tự ái còn lưu lại của mình, tôi bọc tấm chi phiếu lại cẩn thận rồi rời đi , tôi ko cho phép mình ở trước mặt hắn rơi nước mắt, tôi ko cho phép mình cúi đầu hèn mọn cầu xin sự thương xót của hắn

Nhảy lên taxi rời khỏi Bạch gia, tôi chạy thẳng đến bệnh viện , trên đường đi chỉ gọi cho mẹ bảo bà ấy nên sớm đến , còn ba vốn dĩ tim cũng ko khỏe nên đề cho ông ấy ở lại nhà tối nay

Nhìn em gái được đưa đến phòng phẫu thuật , tôi và mẹ ôm nhau an ủi lẫn nhau . Ngày này sớm muộn gì cũng phải đến, mặc dù bạn đã chuẩn bị tư tưởng vô số lần, nhưng khi đường đường chính chính đối mặt với sự thật cũng không khỏi khiến đáy lòng bạn phát run . Mẹ đột ngột ngẩng đầu lên hỏi tôi

"Tiểu Như, con lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?"

"Mượn bạn" Tôi cúi đầu ko dám nhìn vào mắt mẹ

"Bạn? Có loại bạn nào dám cho con mượn 20 vạn chứ? Đây ko phải là một số tiền nhỏ a" Mẹ đối với lời nói của tôi rõ ràng ko tin tưởng

"Mẹ, mẹ đừng hỏi con nữa, hiện tại chuyện quan trọng nhất là trị bệnh cho em ... .con ko muốn nhìn thấy nó chết"

Mẹ nhìn tôi, hai khóe mắt dần dần chảy nước mắt "Tiểu Như, con là một đứa con ngoan. Nhưng mẹ ko hy vọng con vì tiểu Diệp mà gánh vác quá nhiều trách nhiệm, đây ko phải là chuyện để cho một đứa trẻ mười bảy tuổi như con phải gánh chịu" Mẹ ôm tôi vào lòng, vuốt ve tóc của tôi

"Mẹ, đừng lo lắng cho con"

Lúc này, ba lại bước nhanh đến

"Sao rồi? Tiểu Diệp thế nào?"

"Nó còn đang tiến hành phẫu thuật. Sao ông lại đến ?" Mẹ đứng dậy đỡ ba ngồi xuống

"Tôi làm sao mà ở nhà được? Đúng rồi , bà lấy đâu ra nhiều tiền phẫu thuật như vậy?"

Mẹ nhìn tôi 1 chút, vừa muốn nói rồi lại thôi , ba hoài nghi nhìn tôi

"Tiểu Như! Là tiền con kiếm được?"

Tôi ko nói gì chỉ gật đầu , ba ko tin được nói

"Con lấy đâu ra số tiền đó? Nhưng 20 vạn?"

"Mượn" Giọng nói của tôi ko có chút gọn sóng nào

"Mượn ai? Người nào lại cho mày mượn nhiều như vậy? Chỉ bằng một đứa con học trung học như mày?" Ba kích động đứng lên chất vấn tôi

Mẹ vội vàng kéo ông lại

"Ai da, ông đừng kích động quá, từ từ nói chuyện với con cũng được"

"Nói, rốt cuộc mày lấy tiền ở đâu ra?" Ba ko buông tha chất vấn

"Mượn" Tôi như cũ chỉ có thể trả lời câu hỏi của ông bằng 2 chữ này

"Mày?!" Ba giận đến mức phải đưa tay chặn lấy ngực, hô hấp có chút dồn dập . Tôi và mẹ vội vàng dìu ông ngồi xuống , tôi ko dám nhìn vào mắt ba cũng như ko dám nhìn vào mắt Bạch Tu Nghệ "Ba, con ko đi làm mấy chuyện trộm cắp giết người là được"

Ba trầm giọng nói "Chỉ sợ con còn làm những chuyện đáng sợ hơn so với mấy chuyện trộm cắp giết người . Tiểu Như, ba ko muốn con làm ra những chuyện điên rồ . Tiểu Diệp là con gái của ba, con cũng là con gái của ba, hai đứa là hai đứa con mà ba yêu thương nhất"

"Ba.... ...." Đôi mắt của tôi đã bắt đầu ươn ướt, nhưng tôi ko thể nói ra sự thật, ba cố chấp như vậy có chế ông cũng sẽ ko đồng ý

"Nói, cho ba biết là ai đã cho con mượn tiền, ba đi thương lượng từ từ với.....hắn. Con ko cần phải xen vào việc này nữa" Ba hạ quyết tâm nói

Dụng tâm của ông , tôi hiểu, nhưng bây giờ thì ông cũng chẳng thể giải quyết được gì nữa rồi. Nếu như ông biết tất cả mọi chuyện mà đứa con gái này làm ra, chỉ sợ ông sẽ sụp đổ mất

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu

Ba ko tin được nhìn tôi

"Tiểu Như?!"

"Ba, viện phí trị bệnh cho tiểu Diệp , con sẽ chịu trách nhiệm"

"Con lấy cái gì chịu trách nhiệm? Bằng tuổi thanh xuân của mình sao?" Ba tức giận gầm lên

"chỉ cần có thể cứu tiểu Diệp, cái gì con cũng ko cần" Tôi quyết tâm nói

"Mày cắt đi! Coi như tao ko có đứa con gái như mày, chuyện của tiểu Diệp ko cần mày quan tâm đến, tao vẫn còn chưa chết đây!" Ba vô lực nói, hô hấp càng lúc càng dồn dập

"Cút, tao ko có loại con gái này, mau cút.... ...."

Mẹ khóc nói "Tiểu Như, con cứ đi trước đi , đừng chọc giận ba con nữa"

Nhìn về phía ba, ông nghiêng đầu sang 1 bên căn bản đã ko muốn nhìn thấy mặt tôi nữa

Tôi ko biết mình đi ra khỏi bệnh viện như thế nào, đứa em gái còn trong phòng mổ là thứ duy nhất mà tôi còn nhớ thương, đứa em gái khi còn bé rất thích nắm lấy tay tôi.... ..

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ảo ảnh trở thành sự thật

Tôi mất phương hướng thần thờ đi trên đường, tay ko tự chủ sờ lên bụng .Ở nơi này, một sinh linh bé nhỏ đang ngày ngày tồn tại , nó hiện hữu là vì mục đích cứu vớt mạng người , hai mạng người đồng giá . Còn tôi? Chẳng qua cũng chỉ là kẻ gánh chịu những gì mà họ ko cần phải gánh lấy . Về mặt lạnh lùng của Bạch Tu Nghệ cùng với khuôn mặt thất vọng của ba , trong làn nước mắt mờ hồ của tôi chợt hiện về , rốt cuộc, bọn họ đều trầm miêng một lời đối với tôi nạt nộ "Cút!"

Căn môi ko để cho nước mắt chảy xuống, vì nước mắt chỉ làm cho tôi cảm thấy hối hận về quyết định của mình . Trôi dần dần sẫm tối, tôi lại ko có nơi nào để đi , hai con người tức giận kia đã hoàn toàn đem tôi đẩy về nguyên hình, tất cả mọi nguy trạng đều tan rã . Ko biết đi đâu , cuối cùng , tôi đành ngồi xuống băng ghế dài ven đường, chân vô lực run rẩy

Tôi co rúc trên ghế dài , nước mắt từng giọt , từng giọt rơi xuống da tôi đau nhói . Trong hoảng hốt, hình như tôi nhìn thấy được gương mặt lo lắng của Bạch Tu Nghệ, haha, nhất định là tôi đang nằm mơ rồi . Trong mắt hắn, tôi chỉ là một kẻ vì đồng tiền có thể bán đứng cả bản thân mình, buổi sáng ngay tại thời điểm hắn ném tờ chi phiếu xuống mặt đất, tôi đã biết hắn ko bao giờ.... ....ko bao giờ có thể nhìn nhận tôi được nữa. Vì thế chuyện này, sẽ ko có khả năng xuất hiện trước mặt tôi

Ảo ảnh cũng tốt, tôi ko có chút băn khoăn đối với ảo ảnh của hắn buông thả mình một lần . Tôi vừa khóc, vừa cười ko ngừng tủi thân kêu lên

"Tôi ko có bản đứng mình, ko có.... ...."

"Ba, ba đừng thất vọng, con.... ....con chỉ muốn cứu em gái"

"Bạch Tu Nghệ, anh xem thường tôi, được, tôi.... .....tôi ko cần!"

"Ha ha ha, nhóc Diệp , chị hai cuối cùng cũng kiếm được tiền làm phẫu thuật cho em rồi , nhưng mà, chị thật đau khổ nha"

Ba , ba đừng đuổi con đi, đừng đuổi con đi.... ...."

"Con, ko có chỗ nào để đi nữa rồi"

Rốt cuộc, tôi khóc cũng ko nổi , gọi cũng ko xong. Tôi nhào tới lòng ngực ấm áp của hấn, chỉ là ảo ảnh mà cứ như thật a.... ..

Khát quá, tôi mệt mỏi chậm chạp bò dậy tìm nước uống, lại phát hiện mình đang nằm ở trên giường. Nhìn nhìn bốn phía, nơi này là Bạch gia. Đầu tôi ko khỏi hiện ra hình ảnh ảo ảnh của Bạch Tu Nghệ.... ..

Cửa nhẹ nhàng "kéo kẹt" đẩy ra, tôi vội vàng trở về giường, nhắm hai mắt lại . Tôi ko biết mình tại sao lại muốn làm như vậy, chỉ đơn thuần là tôi ko muốn đối mặt với bất cứ kẻ nào

Khoảng giường bên cạnh đột ngột thò xuống, là có người ngồi xuống bên cạnh tôi

"Tại sao ko nói cho tôi biết?" Giọng nói thật ấm áp

Bạch Tu Nghệ?! Lòng ko khỏi run rẩy

"Đồ ngốc,sao ko nói ra sớm 1 chút,tôi sẽ giúp cho cô" Tay của hấn chậm rãi xoa mặt tôi

"Cô.....là mẹ của con tôi , loại quan hệ này tôi thật có chút ko biết nên tiếp nhận như thế nào" giây tiếp theo, hấn vừa nói vừa tự giấu "nhưng kì lạ là, tôi cũng đang dần dần thích ứng" Bạch Tu Nghệ nhìn người ngủ say nói hết

"Chuyện buổi sáng, tôi rất muốn đánh mình 1 trận. Tôi cũng ko biết tại sao mình làm vậy, ko hề suy nghĩ đã hành động.... .....thật xin lỗi"

Sau khi Bạch Tu Nghệ rời khỏi phòng, tôi lặng lẽ mở mắt . Cái ảo ảnh kia thật chân thật, vậy ra hấn cũng biết rồi . Mọi chuyện.

Một lần nữa đối mặt với nàng, hấn lại muốn lúng túng nói ko ra lời, nhưng hấn lại cố tỏ ra như chưa từng xảy ra chuyện gì , vô tư tự tại . Hấn tuyệt đối là một diễn viên trời sinh

Buổi sáng khi tôi vừa ra cửa , Bạch Tu Nghệ đã ngồi ở trong xe thò đầu ra

"Đừng chần chờ nữa, nhanh lên 1 chút"

Tôi chỉ chỉ vào cái mũi mình

"Tôi?"

"Nói nhảm"

Tôi bàng hoàng ung dung đi qua, trong lòng ko ngừng nói thầm , rõ ràng là phải do tài xế đưa đi

"Thắt dây an toàn" Hấn tỉ mỉ giúp tôi thắt dây "Bây cô là mẹ của con tôi, nếu như cô ko có chăm sóc tốt cho nó, thì cô chết chắc rồi"

Trong miệng thì uy hiếp , nhưng động tác của hấn vô cùng nhẹ nhàng

Tôi nghiêng đầu hoài nghi nhìn hấn "Anh ko sao chứ?"

Bạch Tu Nghệ khởi động xe máy, thờ ơ hỏi "Là sao?"

"Có cảm giác như trong "bữa tối cuối cùng", JuDas phản bội Jesus" Tôi đang hoang nói ra cảm giác trong lòng

"Tôi thật hoài nghi, nuôi cô lớn đến như vậy, hấn ba mẹ cô cũng ko phải người bình thường"

"Họ.....có thể sẽ ko nuôi tôi nữa rồi.... ...." Tôi quay đầu hướng về cửa sổ, trong đầu hiện về hình ảnh thất vọng của ba ngày hôm qua

Bạch Tu Nghệ quay đầu nhìn tôi

"Có 1 số việc , sớm muộn gì họ cũng sẽ hiểu, hiện tại chỉ là nhất thời ko tiếp nhận được"

Hi vọng là chuyện sẽ cứ như hấn nói đi . Bất tri bất giác xe đã đến cái chỗ tôi thường xuyên hay xuống, nhưng mà hấn ko có ý dừng lại . Tôi ko giải thích được nhìn hấn

"Sao ko dừng lại?"

Hắn lúng túng quay mặt đi

"Quên rồi"

"A" Tôi hiểu rõ gât đầu , nghĩ lại thấy hắn nói cũng có lý

Ko chút nào bận tâm ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn chờ tôi đến cổng trường. Nhìn mọi người xung quanh chỉ tro vào chúng tôi, cảm giác thật ko thoải mái, còn hắn thì dường như đã quá quen với ánh mắt của mọi người . Bởi vì tôi quá chăm chú nhìn người xung quanh, mà đi ko cẩn thận đã đụng vào 1 chiếc ô tô

Bạch Tu Nghệ vội vàng đi tới

"Sao rồi? Có bị thương ở đâu ko?"

Từ trên mặt đất, tôi lồm cồm bò dậy, phúi phúi bụi đường

"Ko có chuyện gì"

Hắn vẫn chưa bỏ qua , còn nhỏ giọng nói

"Cô dám làm tổn thương đến con tôi, tôi sẽ ko bỏ qua cho cô"

Biết sự quan tâm xuất phát từ tình phụ tử , trong lòng tôi có chút chút cảm giác mát mát, nhưng tôi lại ko muốn tìm hiểu thêm

Nhìn thấy tôi ko sao, hắn thờ phào nhẹ nhõm , tự nhiên nắm lấy tay tôi

"Thật ko biết còn người nào hậu đậu như cô tồn tại trên đời này ko"

Trong tay truyền ta một cảm giác ấm áp, khiến tim tôi ko tự chủ cũng rung động theo. Cho dù giờ phút này, hắn muôi nắm tay tôi dắt đến Địa Ngục, tôi cũng sẽ ko chút đắn đo suy nghĩ mà đồng ý đi theo,cái cảm giác như vậy thật quá đáng sợ .....

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Gặp gỡ tại WC

Không biết có phải là vì nguyên nhân mang thai hay ko, mà gần đây tôi vệ sinh rất nhiều . Giờ học vừa tan tôi đã nhìn ko nổi xông vào nhà vệ sinh nữ. Ai ngờ vừa mới đẩy cửa buồng vệ sinh ra thì tôi đã thấy một người khuôn mặt tím bầm ngồi trên bồn cầu . Còn chưa kịp la lên thì tôi đã bị đôi bàn tay to của hắn nhắc bổng, bịt chặt miệng , hắn uy hiếp nói

"ko được lên tiếng"

Tôi bị lời nói này của hắn làm cho hoảng sợ vội vàng gât đầu, thờ lớn cũng ko dám thờ . Từ bên ngoài truyền đến vài giọng nói tức giận chửi mắng:

"Mẹ kiếp, thằng nhóc đó chạy đi đâu rồi?"

"Bắt được nó , ko thể ko đánh gãy chân"

Không cần hỏi tôi cũng biết cái kẻ đứng phía sau tôi nhất định là bị bọn học sinh du côn trả thù . Có điều bọn chúng cũng quá lòn mặt đi, ở trong trường học mà dám đánh nhau sao?

Bởi vì quá căng thẳng mà tôi càng lúc càng muốn đi vệ sinh, tôi bất an cử động chút chút, thì hắn lại ko thân thiện lên tiếng

"Ko được nhúc nhích"

Tôi nhìn xuyên qua khe cửa ra sức muốn nói chuyện với hắn, có vẻ như hắn biết tôi nóng lòng muốn nói cái gì, nên cũng từ từ buông lỏng tay

"Chỉ cần cô ko lên tiếng,tôi sẽ ko đả thương cô"

Tôi lập tức nghe lời gât đầu , rút cuộc , hắn cũng định dò xét một chút rồi buông tay, tôi vội vàng nói

"Tôi mắc tiểu, sắp nhin ko nổi"

Hắn dường như có chút ko kịp phản ứng , ngây ngốc nhìn tôi, tôi cũng gần như muốn khóc

"Tôi muốn đi vệ sinh!"

Lần này rốt cuộc hắn cũng nghe hiểu được rồi, hắn cố nén cười, toan tính nói

"Cô.....cô cứ đi đi"

Tôi tức giận nhìn hắn chằm chằm

"Anh ko đi ra, tôi làm sao dám đi a.....?"

Hắn vô tội nói

"Cô biết đó, người ngoài kia còn chưa đi, thì tôi làm sao dám ra ngoài a?"

"Vậy anh đi ra bên ngoài buồng vệ sinh đi"

Lúc này, trùng hợp đi vào mấy nữ sinh đang bàn tán sôi nổi về đám nam sinh hư đồn ngoài kia . Hắn bất đắc dĩ chỉ tay vào phía ngoài nhỏ giọng nói

"Cái đám này nhất định sẽ cho rằng tôi là tên biến thái"

"Vậy..... .." Tôi sắp sửa nhin ko được rồi

Hắn xoay người quay mặt vào tường

"Tôi đảm bảo sẽ ko nhìn trộm"

Gần như sắp tè ra quần , tôi rốt cục cũng ko nhin được nữa, tức giận nói

"Đem lỗ tai bịt lại"

Hắn nén cười, vờn tay ra bịt lại lỗ tai

Ko lo thêm nhiều, tôi nhanh chóng ngồi xuống bồn cầu.... ..

Ai, rốt cuộc cũng thư thái

Làm xong chuyện,tôi lúng túng đẩy hắn còn đang bịt lỗ tai

"Này, được rồi"

Nhìn dáng vẻ ko bật cười chỉ sợ bị nội thương của hắn . Tôi có chút suy nghĩ muốn vọt ra khỏi buồng vệ sinh , chạy mất . Đúng là thật mất thể diện . Tôi nhìn cũng ko nhìn hắn, đẩy cửa đi ra ngoài , Dương Tử đã chờ ở bên ngoài kêu lên

"Liều Như, cậu đang ở đây tưới hoa sao?"

"Đi thôi, sắp sửa vào tiết rồi" Tôi nhanh chóng kéo Dương Tử đi ra khỏi nơi này . Trời đất ơi, đừng cho tôi gặp phải cái tên này nữa . Nếu ko tôi sẽ nhin ko được đi nhảy sông tự tử , đến lúc đó sẽ chết một lúc hai mạng người nha

Ai ngờ một ngày còn chưa qua hết, tôi lại tiếp tục gặp phải hắn

Mới vừa ra khỏi phòng học, tôi đã nghe thấy có người gọi tên mình

"Liều Như"

Theo phản xạ có điều kiện tôi quay đầu lại, chính là cái kẻ buổi sáng tôi gặp trong nhà vệ sinh kia, hắn đang nhàn nhã ngồi trên lên can hành lang, áo sơ mi buông thả nẩy cái nút áo . Nhìn hắn như vậy, trong chớp mắt, tôi bỗng có một chút hi vọng rằng hắn sẽ té từ lầu hai xuống

Tôi ko để ý tới hắn, tiếp tục đi về hướng phía trước, nhưng hắn đã cọt nhà đuổi theo

"Sao lại đi? Đi vệ sinh sao?"

Tôi thề, từ khi sinh ra trên cõi đời này , tôi chưa từng gặp người nào đáng chán ghét như hắn

"Anh vẫn chưa bị họ bắt sao?"

Ngay cả cái loại lời nói độc ác này tôi cũng đã nói ra , con à, con đừng hiểu lầm nha, mẹ vốn là một người rất lương thiện

"Hừ, bọn chúng còn rất non tay" Hấn khinh thường nói . Nhìn vết bầm trên mặt hấn, tôi mặt ko chút thay đổi nói

"Là bọn họ đánh sao?"

Hấn cười mỉa gãi gãi đầu

"Thì có chút sơ suất chứ sao"

Tôi thật sự ko có gì để nói với hấn nữa rồi, thấy tôi ko để ý đến mình, hấn cười nói

"Số điện thoại của cô là gì?"

Vốn định muốn nói "Tại sao phải cho anh biết?" Nhưng mà lại nghĩ đến chuyện mình vì hấn mà chịu thiệt lúc này , tôi lập tức thay đổi suy nghĩ ban đầu

"Nghe kỹ, tôi chỉ nói 1 lần, số của tôi là 13X40X8104X"

Hấn mở to hai mắt "Xin hỏi cái chữ "X" này là có ý gì? Cô cũng chơi cái trò trẻ con nhảm chán của nữ sinh đó sao? Tôi nói cho cô biết nha, hiện tại nam sinh ko có tính nhảm nại nữa, hơn nữa.... .." Hấn nhỏ giọng nói thầm "Người ta chỉ có hai "X" , còn cô lại có tới ba"

Tôi về mặt "tùy anh" . Chỉ để lại hấn đứng nguyên một chỗ trừng mắt nhìn theo . Trong lòng có chút khoái cảm sau khi đã trả được thù . Lần sau lỡ có gặp tôi, ko chừng hấn sẽ xách dép bỏ chạy 10 cây số

Buổi tối, quán gia cố ý làm cá cho tôi . Ai ngờ vừa mới bung ra, tôi đã nhìn ko được ù chạy vào phòng vệ sinh, nghe thấy mùi cá, dạ dày của tôi co thắt dữ dội . Sau khi nôn khan một trận, tôi lại phát hiện Bạch Tu Nghệ mang theo 1 ly nước ấm đợi sẵn bên ngoài

"Súc miệng đi, tôi đến xem cô có sao ko" Hấn về mặt lúng túng nói

Nhận lấy cốc nước trong tay hấn, tôi súc miệng

"Ko sao, chỉ là nghe thấy mùi cá tanh, tôi ko thoải mái"

Nghe xong tôi nói....., hấn lập tức đi trở về phòng ăn "Quán gia, sau này ông đừng làm cá nữa"

Trong lòng của tôi gợn gợn làn sóng âm áp, hấn ko phải hoàn toàn ko quan tâm đến tôi, cho dù quan hệ giữa chúng tôi chỉ là sự hợp tác, cho dù sự quan tâm của hấn có thể là giành cho đứa con trong bụng tôi . Tôi dần dần đem sự hối hận lúc trước quăng đi , lời nói của hấn hôm tôi giả vờ ngủ say lại vang vọng bên tai.... ..

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Lãng Tịch

Hôm nay là ngày nghỉ, chúng tôi vốn định đi thăm dì Bạch tại bệnh viện . Nhưng từ sáng sớm một vị khách ko mời đã làm rối loạn cả kế hoạch

Không Dì Ưu ánh mắt tìm tôi nghiên cứu đánh giá tôi, ưu nhã nâng tách cà phê

"Nói như vậy, cô là bà con xa của Tu Nghệ ca?"

"Ừ" Tôi ko được tự nhiên gãi đầu, tôi ko có thói quen nói dối, nhưng đành bắt đắc dĩ làm vậy

Ánh mắt ko tin tưởng, nàng chuyển hướng nhìn về Bạch Tu Nghệ

"Tu Nghệ ca, sao em ko nghe anh nhắc đến anh có bà con ở trường a?"

Bạch Tu Nghệ về mặt ko đổi "Anh cũng vừa biết đến"

Người này quanh năm đi diễn kịch, chút chuyện nhỏ này khẳng định ko làm khó được hấn, dù sao đạo hạnh của hấn cũng rất cao

"Ha ha, nếu là bà con của Tu Nghệ ca, vậy thì cũng là bà con của em. Liễu Như, sau này ở trường học, có chuyện gì thì cứ đến tìm tôi "Trong đôi mắt Không Dĩ Ưu toát lên cái gì thì tôi nhìn ko ra, nhưng bằng trực giác, tôi biết nàng ko thích tôi

"Ừ" Vẫn gật đầu, đối với nàng tôi thật sự ko biết nói cái gì

"Người này ko "dạ" thì a, từ từ sau này em sẽ biết" Thấy tôi giống như tượng gỗ chỉ biết gật đầu, Bạch Tu Nghệ ko chút lưu tình giễu cợt

"Tu Nghệ ca, cũng hiểu nàng quá" Không Dĩ Ưu uống cà phê, ko lộ vẻ mặt nói

"A? Vậy sao? Nhưng mà vẫn ko bằng một phần mười sự hiểu biết của anh giành cho em nha" Bạch Tu Nghệ chớp chớp đôi mắt đẹp của hấn

"Ha ha, Tu Nghệ ca quả là thích nói giỡn" Không Dĩ Ưu nghe được lời nói của Bạch Tu Nghệ, ánh mắt cũng ko chủ ý liếc về phía tôi

Đang có cái cảm giác trong cái tình huống này, tôi chỉ là kẻ dư thừa, thì vừa vắn lúc này, điện thoại di động lại vang lên, tôi vội vàng cầm lấy điện thoại

"A lô?"

"Ha ha ha.... ...." Người ở đầu dây bên kia, ko nói gì, mà chỉ hướng về phía tôi điên cuồng cười lên ba tiếng. Tôi đem điện thoại rời xa lỗ tai để tránh bị thiệt hại, đợi cho người kia cười xong thì mới đặt điện thoại lại chỗ cũ

"Liễu Như! Chắc là cô ko ngờ tới tôi tìm thấy cô?"

là hấn? Cái tên "WC"?

"Haha, tôi cũng ko ngờ tới mình có thể làm được chuyện này, nhưng tôi đã phát động mười mấy người anh em thi nhau gọi điện thoại đó" Hấn tự giễu, nhưng trong giọng nói toát ra tia hưng phấn

"Tại sao?" Tôi nhẹ giọng nói khiến cho hấn một trận bất mãn

"Này, ít ra cô cũng phải ngạc nhiên 1 chút chứ"

"A" Tôi điều chỉnh giọng nói "Tôi rất ngạc nhiên nha"

Hấn hoàn toàn đầu hàng trước cái thái độ của tôi

"Thôi đi, coi như tôi chưa nói cái gì"

Bạch Tu Nghệ tò mò nhìn tôi

"Ai gọi vậy?"

"Bạn học" Tôi chỉ có thể trả lời cho hấn như vậy. Nhưng mà trên thực tế quả thật chúng tôi cùng trường

"Bạn học?" Hấn hoài nghi nhìn tôi

Người ở bên kia đầu dây điện thoại cũng ko chịu im lặng, lên tiếng

"Liễu Như, nói chuyện qua cái này tôi quả thật ko có kiên nhẫn, chúng ta đi ra ngoài chơi đi"

Hấn tỉnh bơ nói

Dưới cái loại yêu cầu này, bình thường tôi sẽ ko đồng ý. Nhưng mà, đối diện với ánh mắt phòng bị của Không Dĩ Ưu tôi rất bất an

"Được"

"Thế thì tốt qua, vậy thì mười hai giờ, tôi đợi cô ở đường Đệ Nhất nha" Hấn khoái trá cúp điện thoại

Tôi đứng dậy nói với Bạch Tu Nghệ

"Có hẹn với bạn học đi dạo phố"

"Ko được" Ko cần đo suy nghĩ, hấn đã lập tức cự tuyệt tôi

"Tại sao?" Tôi có chút tức giận, hấn có Không Dĩ Ưu để tán gẫu còn chưa đủ sao, tại sao cứ phải can thiệp vào sự tự do của tôi

"Tu Nghệ ca. Liễu Như lớn như vậy rồi anh còn lo cái gì?" Không Dĩ Ưu kéo tay Bạch Tu Nghệ lên tiếng xoa dịu

"Cần cứ họp đồng.... ...." Lời nói đột ngột của tôi lập tức bị Bạch Tu Nghệ cắt đứt "Được, được rồi, cô có thể đi"

Tôi hài lòng gật đầu, hần ko cam tâm nói tiếp "Có điều , nhất định phải về trước sáu giờ ăn cơm tối"

"Ừ" Tôi đồng ý nói

Tôi xoay người đi về phía cửa, thì giọng nói của Bạch Tu Nghệ cũng đuổi theo phía sau

"nhớ gọi điện về"

"Ừ"

"Có đem theo điện thoại chưa?"

"Có"

"Buổi tối phải ngồi taxi đi về"

"A"

"Còn nữa.... .."

Tôi ko nhịn được lớn tiếng nói

"Tôi đi"

Khổng Dĩ Ưu âm trầm nhìn nhìn.... ..Nàng, có lẽ ko chỉ là bà con xa

tên "WC" đang tựa vào một chiếc mô tô nhìn thấy tôi , hần liền mỉm cười chào đón

"Tôi rất hiếu kì, sao cô lại có thể vui vẻ chấp nhận đi ra ngoài?"

"Ko muốn ở nhà" Tôi đường hoàng nói

"Thật là muốn gặp tôi đi" Hần bộ dạng sắc lang tiến đến gần tôi (*Sắc lang: háo sắc)

"Anh mắt trái có ghèn"

"Cái gì?" Hần theo bản năng lấy tay dụi mắt, phản ứng tiếp theo, hần dùng ngón tay chỉ vào tôi

"Con nhỏ này....."

"Này "WC" , tại sao chúng ta lại đến đây?" Tôi ko để ý tới hần bước chân

"Cái gì mà "WC" , thật khó nghe , tôi tên Lăng Tịch . Học sinh năm nhất, cô gọi tôi là học trưởng cũng được"

"Lăng Tịch, đi thôi" Tôi lơ là nửa câu sau của hần

Hần bắt đắ dĩ bước theo , trong miệng cũng đang lẩm bầm

"Chưa từng thấy cô gái nào ko đáng yêu như vậy"

Cùng Lăng Tịch bước đi vô mục đích trên đường, trong đầu óc tôi lại ko tự chủ nghĩ đến chuyện Bạch Tu Nghệ và Khổng Dĩ Ưu ở bên nhau, ko biết bây giờ bọn họ đang làm gì? là uống trà? hay nói chuyện trên trời dưới đất?

Lăng Tịch đột ngột dừng lại, ánh mắt nhìn vào tủ kính trong cửa hàng bánh ngọt , tôi theo ánh mắt của hần nhìn lại , hần đang nhìn vào một cái bánh sinh nhật giành cho trẻ con

"Trước kia, mỗi lần sinh nhật , tôi đều đứng ở đây để ngắm nó . Nhưng mà, lại ko mua nổi"

Đây thật là tên "WC" lưu manh kia sao? Khát vọng trong ánh mắt của hần khiến lòng tôi chua xót, ai , từ khi có em bé, tôi lại phát hiện mình đúng là càng ngày càng dễ mềm lòng

"Tôi khát nước rồi" Dùng ánh mắt cầu xin, tôi nhìn hần , Lăng Tịch lập tức thu về tất cả mọi tình cảm "A, vậy cô chờ ở chỗ này , tôi đi mua đồ uống cho cô"

Nhìn hần rời đi, tôi bắt đắ dĩ bước vào cửa hàng bánh ngọt, ai , ví tiền thân thương của tao ơi , có lẽ mày sẽ phải bị mông đi 1 chút rồi

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Bánh sinh nhật

"Sinh nhật vui về" Tôi hướng về phía Lăng Tịch dâng bánh ngọt bằng hai tay

"Đây là?" Nhìn bánh ngọt của tôi, Lăng Tịch sững sờ tại chỗ

"Ko phải anh vừa mới nói, mỗi lần sinh nhật anh đều ra đây nhìn nó sao, tôi đoán chắc hôm này là sinh nhật anh" Tôi nhỏ giọng nói, sợ rằng mình đoán sai, nếu là như vậy thật thì què chết

Nhìn tôi thật lâu, một lát sau Lăng Tịch mới phun ra 1 câu "Đồ ngốc"

Lăng Tịch quay mặt đi

Đồ ngốc? Vì nó, mà tôi đã dốc hết toàn bộ số tiền trong ví

"Coi như tôi xen nhảm vào chuyện người khác" Tôi có chút giận dề bánh ngọt xuống, thiệt là, ko biết có nên bỏ cái bánh này hay ko?

"Đã đưa cho tôi sao lại lấy về?" Hắn vội vàng đoạt lấy "Tôi muốn ăn hết toàn bộ" Sau đó hắn ko quản ánh mắt người đi đường, đứng tại chỗ ăn hết sạch sành sanh

Tôi nuốt nước miếng, nhìn hắn hài lòng chép miệng. Hắn thật sự ăn hết? Cũng ko thèm chừa cho người ta một chút. Tôi mất hứng quay đầu bước đi "Này, đi đâu vậy?" Lăng Tịch đuổi theo

"Tìm nơi ăn cơm!" Tôi hét lớn 1 tiếng, dọa hắn nhảy cẫng. Tôi rất ít khi tức giận như vậy, nhưng mà cái chuyện hắn dám ăn cật lực trước mặt phụ nữ có thai như vậy đã khiến tôi giận điên lên. Mặc dù hắn ko biết chuyện

"Ha ha.... ...." Hắn thú vị nhìn tôi, sau đó rất tự nhiên nắm lấy tay tôi "Vì cô đã mời tôi ăn bánh ngọt, tôi sẽ dẫn cô đi ăn 1 bữa tiệc lớn"

Đứng ở trong một nhà hàng Pháp sang trọng, tôi ngoại trừ ko dám bước đến, còn lặng lẽ kéo áo Lăng Tịch, che cái miệng nhỏ giọng nói

"Nhà hàng này trông rất đắt a, hay là chúng ta đi thôi" Ngay cả bánh sinh nhật của mình hắn còn ko mua nổi thì làm sao có thể đủ tiền ăn uống ở đây?

Hắn bắt chước giống tôi che miệng nhỏ giọng nói "Cô sợ tôi ko có tiền hả?"

Mặc dù điều này có chút làm tổn thương đến lòng tự ái của hắn, nhưng tôi vẫn thành thật gật đầu

"Ừ"

"Hahaha.... ...." Lăng Tịch đột ngột cất tiếng cười to

"Liều Như ới Liều Như, tôi thật hoài nghi, ko biết cô lớn lên bằng cách nào?"

Đây là câu mà Bạch Tu Nghệ vẫn thường xuyên hay nói, thật ko hiểu nổi mấy người này, rõ ràng tôi cũng đã thành công lớn lên, còn lập tức sắp sửa thành mẹ, vậy mà tại sao họ vẫn hoài nghi quá trình sinh trưởng của tôi?

Tôi bước từng bước nặng nề buồn bực vào nhà hàng, hôm nay tôi sẽ cho hắn biết, kết quả của việc đụng vào phụ nữ có thai, tôi sẽ ăn chết hắn

Lăng Tịch buồn cười lắc đầu đi theo phía sau tôi. Sợ ý, tôi đã ko phát hiện, nhân viên phục vụ tỏ ra có quen biết với hắn cùng hắn gật đầu

Ngồi ở trong đại sảnh lộng lẫy ấm áp, nhưng có chút lo lắng, tôi nhìn sơ qua thực đơn trước mắt. Trời ạ, món ăn ở đây cũng quá đắt đi, giá một món thôi cũng bằng sinh hoạt phí của tôi suốt 1 tuần. Len lén nhìn về phía Lăng Tịch ngồi đối diện, hắn có vẻ rất thành thạo lật thực đơn, thỉnh thoảng còn hỏi thăm nhân viên phục vụ, còn đối với giá tiền thì hắn căn bản ko có quan tâm đến. Phát hiện ra ánh mắt của tôi, hắn anh tuấn cười cười

"Muốn ăn cái gì sao?"

"A?" Bị hắn hỏi câu này, tôi có chút luống cuống chân tay, lần đầu tiên đi đến nhà hàng Pháp gọi món ăn thì chỉ có trời mới biết tôi nên ăn cái gì

Thấy bộ dạng bối rối của tôi, Lăng Tịch quan tâm cười cười, sau đó tùy tiện đóng thực đơn lại "súp cà rốt Pháp, cà nư ca-li, tôm hùm chiên.... ...."

Nhìn hắn thành thạo gọi thức ăn, tôi thật hoài nghi ko biết hắn có phải là khách quen ở đây ko. Ngay sau khi phục vụ đi, tôi hoài nghi hỏi "Anh thường tới?"

Hắn nhún nhún vai

"Ko tính là thường , 1 tuần 1 lần . Chủ yếu là đi chung với mấy cô bé tôi thích"

"A"

Khó trách , người ta là một tuần một lần vẫn tới a

"Tại sao? Nghe thấy có cô gái khác đi với tôi, ghen tị sao?" Lăng Tịch cười tà nhích tới gần

"Ko có" Tôi đường hoàng lắc đầu . Hắn có vẻ mất hứng dựa lưng trở về ghế , chấp hai tay gối đầu " Liễu Như, cô thật ko giống mấy cô gái nhỏ khác thích làm nũng, giả vờ dễ thương"

"Tôi ko còn là cô gái nhỏ nữa rồi" Tôi tỉnh bơ nói, một người đã sắp làm mẹ, thì ko thể làm một cô gái nhỏ

"Ai, khả năng phá hư bầu ko khí của cô quả là số 1, thật hoài nghi dẫn cô đến đây có phải là một quyết định sai lầm hay ko , biết vậy tôi đã dẫn cô đến một cửa hàng bên đường" Hắn tức giận nói

"Ăn ở đây ko được sao?" Tôi nghiêm trang hỏi hắn, cũng có chút cảm giác mình ko thích hợp ở nơi này

"Cô cứ nói đi? Trời ạ, ko ngờ tới Lăng Tịch tôi lại ở gần một cô gái như vậy "

Nhìn chén súp mới vừa bung lên "Anh muốn để tôi ăn nước no sao? Thật quá âm hiểm đi"

"Đây là món khai vị của 1 bữa ăn Pháp.....Ai, thôi đi, cô tạm thời uống 1 chút , lát nữa món chính mới lên "Lăng Tịch hoàn toàn bỏ qua diễn giải, tùy tiện để tôi tự sinh tự diệt

Tôi ko hiểu về các món ăn Pháp, cũng ko hỏi Lăng Tịch ưu nhĩa, cứ ăn và ăn, cho đến khi hài lòng đánh 1 cái ợ mới thôi

"Cô ko phải sợ ko có cơ hội đến đây ăn mà ăn có sức như vậy" Lăng Tịch hiểu biết nói " Ko sao, thích thì cứ nói, tôi sẽ dẫn cô đến đây"

" Tôi ăn no rồi, chúng ta đi thôi" Cũng gần 6 giờ rồi, dù là như thế nào cũng phải mau trở về

"Được, tôi trả tiền"

Ko ngờ 1 bữa tối như vậy lại tốn hết mấy ngàn tệ của hắn . Số tiền này ko cách nào so sánh được với số tiền tôi bỏ ra để mua cái bánh ngọt nhỏ kia . Nhìn bộ dạng hắn, có lẽ gia cảnh cũng tốt lắm, ăn 1 bữa com tốn mấy ngàn tệ mà mặt mày chẳng chút áy náy . Chắc là hắn mặt mày tỉnh bơ như vậy nhất định là ko muốn bị mất mặt trước tôi (Rin: Chị Như, người ta giàu thật mà , còn là thiếu gia a....

"Hừ, mày nói chấm dứt thì chấm dứt vậy thì mặt mũi đại ca như tao sẽ để ở đâu?" Tên cầm đầu nhỏ nhen nói "Hôm nay tao mạng anh em đến để kết thúc mọi chuyện"

Lăng Tịch tiến đến bên tai tôi nhỏ giọng nói

"Lát nữa có đánh nhau, cô phải nhanh chóng tìm 1 nơi để trốn"

"Ừ" Tôi gật đầu

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: bị phát hiện bí mật

Ko thêm nói nhảm, nhân lúc mấy người kia chưa kịp xông lên, Lăng Tịch đã nhanh chân bỏ chạy. Nhưng vẫn còn chưa kịp chạy được mấy bước, hắn đã bị bọn họ đuổi kịp rồi . Nhìn nhìn người bao vây xung quanh Lăng Tịch như vậy, tôi chỉ có thể đứng ở một nơi lo lắng xuống . Đột nhiên suy nghĩ lóe sáng , tôi liền cầm điện thoại gọi cảnh sát

"Mẹ kiếp, mày dám báo cảnh sát?" Một người đứng ko xa tôi phát hiện ra ý đồ, liền hung dữ tát tôi 1 cái. Tôi mất trọng tâm ngã về phía trước, lăn xuống cầu thang.... ..

"Liễu Như!" Trước khi ý thức biến mất , tôi chỉ kịp nghe tiếng la của Lăng Tịch

Lần nữa tỉnh lại , thì tôi đã nằm trong bệnh viện rồi . Lãng Tịch tóc tai rối bời , ngồi ở 1 chỗ, muốn nói rồi lại thôi , nhìn tôi "Cô.....cô đã tỉnh"

"Ừ. Anh ko sao chứ?" Nhìn bộ dạng của hắn có thể xem là rất thảm

"Ko có chuyện gì" Hắn ngược mặt qua 1 bên" Bác sĩ nói cô có chút trầy da. Còn có chút thiếu máu, nhưng đối.... ....đối với thai nhi ko có ảnh hưởng gì lớn"

Hắn biết rồi?! Tôi trợ to mắt nhìn hắn, ko biết nói gì

"Cô có biết mình.... .....mang thai?"

Tôi gật đầu

"Ừ"

"Vậy cô tính như thế nào?"

"Sinh nó"

"Cái gì?" Hắn ko tin nổi nhìn tôi

"Nói đùa gì vậy, cô còn là một học sinh cấp ba"

"Tôi phải sinh nó ra" Tôi kiên trì nói

"Ba của đứa bé có biết ko?" Hắn gục đầu xuống, giọng nói có chút đông cứng

"Ừ"

"Cô bị buộc?" Hắn có vẻ như đang ôm hi vọng rằng tôi có thể trả lời "Đúng"

Tôi lắc đầu

"Cô, thiếu tiền họ?" Hắn dò xét hỏi

Tôi trầm mặc, tôi ko biết phải trả lời hắn như thế nào. Trên thực tế thì tôi quả thật thiếu tiền họ, cách duy nhất có thể trả dứt nợ chính là đứa bé trong bụng tôi, nghe qua có chút thật bị ai

"Bao nhiêu tiền? Tôi sẽ giúp cô" Lãng Tịch có chút kích động nói, tôi cảm kích hướng về hắn cười cười , loại người như mây còn có người ko chút do dự nói giúp mây trả tiền , mặc dù hắn cũng ko phải người lương thiện , nhưng mà mấy chục vạn cũng ko phải là 1 số tiền nhỏ, mà bất cứ kẻ nào cũng có thể trả hết a

"Cám ơn anh. Tôi sẽ có cách"

"Cô.... ...." Hắn có chút tức giận nhìn tôi, sau đó lại bất đắc dĩ nói

"Sau này có cái gì khó khăn, cô phải đến tìm tôi"

"Ừ" Tôi gật đầu , trong lòng lại có chút cảm động ko cách nào nói rõ

Bởi vì ko có gì đáng ngại, nên sau khi truyền nước biển xong, tôi đã một mực đòi về nhà . Lãng Tịch cẩn thận từng li từng tý vịn tôi, sợ tôi ngã xuống đường ,nhưng có 1 bệnh nhân lại ko cẩn thận đụng vào tôi, hắn lập tức khẩn trương hỏi "Có bị đau ở đâu hay ko?"

Tôi lắc đầu. Hắn cũng ko bỏ qua, xách cổ áo người kia "Ông có mắt nhìn đường ko? Phụ nữ có thai mà cũng đụng?"

Một câu nói của hắn đã rước lấy thật nhiều ánh mắt tò mò chiếu lên người chúng tôi. Tôi lúng túng kéo kéo hắn

"Được rồi, chúng ta đi thôi"

"Cẩn thận 1 chút, hắn chu đáo vịn tôi rồi đi"

Phía sau truyền lại tiếng bàn tán của 1 đôi vợ chồng già "Xem chồng người ta quan tâm đến vợ cỡ nào, còn chồng mình thì.... ....?" Người vợ bất mãn nói

"Lúc còn trẻ , tôi cũng như vậy a, khi đó khi lấy bà , tôi cũng rất biết hầu hạ" Người chồng kháng nghị nói

"Đúng vậy , nhưng hiện tại ông đâu còn để cho bà già này sai bảo" Người vợ lờ đờ phản biện

"Nào có, nào có, bà xã cẩn thận 1 chút.... ...."

Tôi ko được tự nhiên rút tay mình ra, nhưng Lăng Tịch vẫn nắm lấy thật chặt "Cẩn thận 1 chút, đừng lộn xộn, nếu ko tiểu bảo bối sẽ tức giận" Hân khoa trương dụ dỗ tôi

Tôi ko khỏi cười cười, ko ngờ tới 1 kẻ chỉ biết đánh nhau như hân mà cũng biết cách săn sóc như vậy, đúng là ko thể chỉ đánh giá sự vật hiện tượng qua vẻ bề ngoài . Tương lai, ai làm vợ hân nhất định sẽ rất hạnh phúc

Sau khi tôi nằng nặc đòi, cuối cùng Lăng Tịch cũng đồng ý để tôi bắt xe taxi trở về . Lặng lẽ đi vào đại sảnh Bạch gia, tôi lại phát hiện Bạch Tu Nghệ đang ngồi ở trên salon ko nhúc nhích

"Tại sao lại về trễ như vậy?" Hân đề nén cơn giận hỏi

"Thật xin lỗi" Tôi đuối lý nói

"Gọi điện thoại cho cô, sao cô ko bắt máy?"

"Điện thoại di động bị rút bẻ" Từ sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, tôi ko còn thấy bóng dáng cái điện thoại di động của mình nữa

"Cô đi đâu?" Bạch Tu Nghệ vẫn lạnh lùng ép hỏi tôi

"Tôi.... ...."

Vẫn chưa kịp trả lời, hân đã một bước đi đến bắt lấy tay tôi

"Đã xảy ra chuyện gì? Cô đi bệnh viện?" Trên tay tôi vẫn còn miếng băng keo màu trắng bịt ở lỗ truyền nước biển

"Trên đường đi bị ngã, bác sĩ nói có chút thiếu máu" Tôi tránh nặng tìm nhẹ trả lời

"Vậy tại sao lại ngã? Cô và con có sao ko?" Hân dấu điểm oán giận nói, nhưng giọng nói ko có nguội lạnh như vừa rồi "Bác sĩ nói cô thiếu máu sao?"

"Ừ" Tôi gật đầu

"Vậy, bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ bảo quản gia làm cho cô mấy món bổ máu. Thân thể gầy như vậy, khó trách thiếu máu. Mau lên lầu tắm rửa bằng nước nóng, sau đó nghỉ ngơi sớm 1 chút" Bạch Tu Nghệ ko tra hỏi thêm chuyện ngày hôm nay, tôi thờ phào nhẹ nhõm cũng ko rõ tại sao mình lại giấu diếm chuyện về Lăng Tịch, chỉ hi vọng mọi chuyện sẽ đơn giản một chút thì tốt rồi

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, quản gia đã làm cho tôi một chén súp táo đỏ thật lớn, dưới sự giám sát của cha con nhà họ Bạch , tôi phải uống hết một chén lớn . Bạch Tu Nghệ hài lòng cười cười, lấy ra 1 cái hộp "Đây là điện thoại di động mới của cô"

Mở cái hộp , tôi lấy ra một cái di động màu trắng xinh đẹp. Mặc dù tôi ko hiểu biết về điện thoại di động lắm, nhưng nhìn qua cũng biết giá tiền của nó ko hề rẻ

"Cái này.... ....rất mắc, tôi.... .."

"Đừng nhiều lời nữa, cái này để tùy lúc tôi có thể dễ dàng tìm được cô" Bạch Tu Nghệ ngăn tôi tiếp tục nói

"Cảm ơn" Tôi cầm lấy di động, nói lời cảm ơn tự đáy lòng

Bạch thúc chỉ dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn chúng tôi

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ràng buộc

Tiết học buổi sáng thứ hai vừa kết thúc, Lăng Tịch đã đi đứng đợi tôi ngoài cửa lớp, thấy hân tôi có chút giật mình "Sao anh lại đến đây?"

Hân tổn thương nhìn tôi "Cái thái độ của cô giống như là ko muốn nhìn thấy tôi vậy"

"Ko có" Tôi nghiêm trang lắc đầu

"Ai, cô đúng là một chút hài hước cũng ko có" Hân hoàn toàn bỏ qua phong thái của công tử đa tình

"Rột.... .." Bụng của tôi dường như cũng hưởng ứng theo lời than thở của hân, lập tức hải hước 10 phần kêu lên . Tôi chán ghét che nó

"Đói bụng?" Hân dịu dàng hỏi . Tôi ngượng ngùng gật đầu

"Đi, tôi dẫn cô đi ăn" Hân cung chiều nắm lấy tay tôi dắt ra ngoài

"Nhưng mà, lát nữa còn có tiết"

Hân tiến tới bên tai tôi, nhỏ giọng nói "Cô ko ăn thì đứa bé cũng muốn ăn"

Nghe vậy, tôi thật ko còn gì để nói , hiện tại hân quả thật rất chú ý đến sự tồn tại của cái sinh linh bé nhỏ này

"Đi thôi" Ko nói nhiều nữa, hân kéo tôi rời đi

Bạch Tu Nghệ lạnh lùng nhìn hai người kia rời khỏi cửa trường, cặp mắt dán vào đôi bàn tay chói mắt đan xen vào nhau , tất cả mọi phản ứng của Bạch Tu Nghệ đều bị Không Dĩ Ưu đặt trong mắt , nàng ko đếm xỉa tới nói "Liều Như hình như rất được hoan nghênh nha, ko ngờ tới Lăng Tịch , kẻ khiến cho toàn bộ con gái trong trường này vừa hận vừa yêu lại đi cùng cô.... .."

"Đủ rồi!" Bạch Tu Nghệ thô lỗ cắt đứt lời của Không Dĩ Ưu, xoay người trở về lớp học

"Tu Nghệ ca.... .." Không Dĩ Ưu ko tin được nhìn Bạch Tu Nghệ, cái kẻ từ trước đến giờ chưa hề lớn tiếng với nàng lần nào thế nhưng lại vì con nhỏ kia mà nạt mình? Xem ra , nàng phải tự mình ra tay rồi

Tại một nhà hàng ở ngoài trường, Lăng Tịch hào phóng gọi ra một bàn đầy thức ăn

"Anh đang ở đây nuôi heo sao?"

"Heo có thể sinh được tám , bảy con, cô có thể sinh được sao?" Hân lơ đãng nói

"Dám đem tôi ra so sánh với heo" Tôi bất mãn chu miệng

Hân nhìn tôi buồn cười "Hiện tại mới phát hiện, thì ra cô vẫn còn chút mùi vị của con gái,cô cũng biết làm nũng rồi"

Ánh mắt của hân ko khiến cho tôi cả người mất tự nhiên mà ngược lại còn hướng vào cái bàn đầy thức ăn ra sức phấn đấu, có điều, sau khi nghe thấy mùi cá tôi ko khỏi ko nôn khan mấy cái, Lăng Tịch vội vàng nhanh tay bung món cá đưa cho bà mang đi

Bà chủ nhưng người từng trải vỗ vỗ vai hân

"Cậu bé, phải chăm sóc cô ấy thật tốt"

Lăng Tịch ngậm cười gật đầu "Tôi biết"

Trở về trường học, đã là thời điểm tan tiết thứ ba, đi về lớp học , tôi lại phát hiện ra Bạch Tu Nghệ về mặt u ám chờ đợi trước cửa, hơn nữa vừa thấy tôi , hân đã nạt nộ hỏi "Cô đi đâu?"

"Đói bụng, đi ăn com" Tôi đường hoàng trả lời

"Đi với ai?" Nếu như tôi ko có nghe lầm, giọng điệu của hân có chút giống của người chồng đi bắt gian thì phải

"Bạn bè"

"Bạn bè? Cái loại bạn bè nào mời cô ăn com?" Bạch Tu Nghệ hơi híp mắt, lóe ra hơi thờ nguy hiểm

"Tôi.... ..tôi....trong túi tôi hết tiền rồi, nên cậu ấy mới mời tôi ăn com" Tôi ngượng ngùng cúi đầu, ở Bạch gia ăn ko ngồi rồi lại còn lấy của người ta 20 vạn, lúc nãy tôi nói mình ko có tiền, ko biết có bị người ta nhạo báng là mình tham quá hay ko??

Bạch Tu Nghệ duỗi tay ra "Đưa ví tiền đây"

Tôi cho là hân muốn kiểm tra xem tôi có nói láo hay ko, bèn lập tức biết điều rút ví ra dâng lên hai tay cho hân . Ai ngờ , sau khi hân nhận được ví tiền của tôi , thì hân liền rút ra một xấp tiền từ trong ví mình đút vào trong ví tôi , hơn nữa còn rút ra thêm 1 cái thẻ "Xài cái này phải có mức độ" nói xong hân cũng đút cái thẻ vào trong ví của tôi nốt

"Sau này đói bụng, phải biết tự mình đi mua đồ ăn, hoặc là tới tìm tôi" Giọng điệu của hân ko để cho tôi từ chối

"A" Tôi ngượng ngùng lấy ví của mình . Tôi sẽ ko lớn tiếng nói mình ko cần bất cứ cái gì, hiện tại nếu nói rằng trên người tôi ko còn lấy 1 đồng nào thì cũng ko phải là quá phóng đại, chẳng lẽ mỗi lần đói bụng cứ phải để cho kẻ khác mời com sao . Lấy góc độ một người làm ba như hân mà nói, thì việc bỏ sung dinh dưỡng cho con ruột của mình cũng là trách nhiệm cần làm . Tôi tự nhủ với bản thân mình 1 lát mới cảm thấy yên tâm

"Dù là bất kì tình huống nào, cô cũng ko được ở gần cái người kì quái kia , biết ko?" Bạch Tu Nghệ ko được tự nhiên nói, tôi tò mò nhìn hấn, tôi có chút ko hiểu ý tứ của hấn lắm

"Được rồi, tôi phải trở về" Bị tôi nhìn đến mắt cả tự nhiên, hấn vội vàng đi về lớp học

Lúc này, Dương Tử cũng vừa tới, nàng đập tay lên vai tôi "Hiện tại ko thể mượn có được nữa, cậu mau khai ra đi" Ko chỉ có nàng, mà tất cả mọi người xung quanh đều đang tròn mắt nhìn tôi , ở gần tên Bạch Tu Nghệ đó thật là phiền phức nha.... ..

Cuối khô, tôi kéo Dương Tử qua 1 bên "Được, tôi nói, tôi sẽ nói cho cậu biết"

Nàng , là người duy nhất tôi ko lừa được nên tôi đành đem mọi chuyện từ đầu chí cuối nói hết cho nàng "Cậu điên rồi sao?"

Sau khi sáng tỏ, câu nói đầu tiên của nàng chính là muốn xác nhận xem tôi có vấn đề về tâm thần hay ko

"Tôi hết cách rồi" Tôi bắt đầu kể

"Nhưng.....nhưng mà cậu cũng ko thể hi sinh hạnh phúc sau này a" Đối với cái chuyện này , nàng vẫn thủy chung ko cách nào tiếp nhận

"Nhưng .....đây là cách duy nhất để cứu sống Tiểu Diệp Tử"

"Cậu.... .." Nàng đau lòng nhìn tôi "Cậu có nghĩ đến mình hay ko?"

"Tôi ko có thời gian để nghĩ cho mình"

"Ai, Liễu Như ơi Liễu Như, cậu có biết mình còn phải hi sinh bao nhiêu nữa ko?" Dương Tử nắm lấy tay tôi "Bạch Tu Nghệ ko phải là người cùng thể giới với cậu"

"Cho nên, tôi chỉ cần phải sinh con cho hấn" Tôi thừa nhận gật đầu

"Cậu có dám chắc mình sẽ ko đổi với hấn nảy sinh tình cảm" Dương Tử có vẻ hiểu rõ mọi chuyện nhìn tôi

"Tôi có thể đảm bảo ko để cho mình sống quá khổ cực" Tôi thần nhiên đối mặt với ánh nhìn của Dương Tử, cũng thần nhiên đối mặt với trái tim ko bị khống chế của tôi . Từ lúc nào, mọi chuyện đã phát triển vượt ra ngoài sự dự đoán

Dương Tử nhẹ nhàng ôm lấy tôi "Liễu Như, đừng để cho bản thân mình bị tổn thương. Cậu ko đáng bị như vậy"

"Dương Tử.... .."

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tôi sẽ bảo vệ em

Buổi tối xuống lầu uống nước, vô tình lại nhìn thấy Bạch Tu Nghệ nằm trên ghế salon ngủ thiếp đi, cầm trong tay là quyển sách "sổ tay thời kì mang thai" được hấn ép chặt vào ngực . Lòng nhẹ nhàng rung động, nhìn Bạch Tu Nghệ đang ngủ say , song trong lòng tôi lại nảy sinh ra một loại cảm giác hạnh phúc phát ra từ sâu trong nội tâm , thật giống như tất cả mọi chuyện đều là sự thật , là chúng tôi vì yêu nhau mà kết hợp ... .. Đang lúc tôi còn đắm chìm trong ảo tưởng của chính mình, thì điện thoại của Bạch Tu Nghệ lại vang lên . Ko nghĩ ngợi nhiều, tôi vội vàng núp vào phía sau ghế salon , Bạch Tu Nghệ mệt mỏi lên tiếng "A lô, ai vậy a....."

Giấc mộng đẹp cuối cùng cũng kết thúc, hiện tại đã là lúc phải tỉnh mộng rồi, tôi là ai chứ? Chính là cái kẻ đã kí cái hợp đồng 50 vạn bán con , cả tôi cũng chỉ là một kẻ vô si

"Ko có làm gì sao?... ..ha ha, vậy à? Anh cũng nhớ em mà" Bạch Tu Nghệ dịu dàng cười

Đủ rồi, rung động trong nháy mắt vừa nảy thật khiến cho tôi xấu hổ . Hấn đã từng nói, tôi và hấn chẳng qua cũng chỉ là 2 kẻ xa lạ . Dù cho hấn đã làm ra chuyện gì khiến cho tôi phải cảm động thì cũng chỉ là làm vì đứa bé của hấn ở trong bụng của tôi , chứ ko phải là vì tôi . Mà vẫn chưa hiểu sao? Liễu Như ơi là Liễu Như, mày còn đang hi vọng xa vời cái gì?

Lặng lẽ tôi lên lầu, Bạch Tu Nghệ vẫn còn ngồi ở nơi đó nói chuyện tình cảm với mỹ nhân của mình.... ..

Buổi sáng, tôi cố ý lảng tránh sự quan tâm của Bạch Tu Nghệ , tất cả mọi biểu hiện của hấn ở trong mắt tôi đều là vì đứa bé, việc này hiển nhiên ko đáng trách . Nhưng mà, tôi cũng rất hi vọng loại quan tâm này của hấn sẽ ko ảnh hưởng đến tình cảm của tôi, bởi vì tình cảm của tôi đã ko còn bị tôi khống chế nữa rồi . Nếu như đây là ích kỉ, vậy thì hãy để cho tôi ích kỉ chỉ một lần này

Hôm nay là ngày tôi và Dương Tử chịu trách nhiệm quét dọn, thật sớm tôi đã đến lớp học, nhưng chỉ mới vừa đảm nhiệm chức vụ bằng cách xách 1 thùng nước đây, chuẩn bị trở về thì tôi đã nghe thấy Lăng Tịch la oai oái

"Cô đang làm gì ở đây?" Hân xông lên một tay cướp đi thùng nước trong tay tôi

"Xách nước a" Tôi ko tin hân ko biết tôi đang xách nước

"Trời ạ, sao cô có thể làm mấy cái chuyện này" Giọng điệu của hân cứ như tôi vừa làm ra cái chuyện lớn, có lỗi với trời đất vậy

"Nhưng mà, hôm nay là ngày tôi quét dọn mà, ko thể để cho Dương Tử làm một mình được"

"Được rồi, được rồi, tôi sẽ làm hết" Hân ôm đồm nhiều việc cầm thùng nước đi vào lớp học của tôi mà ko quan tâm đến những ánh mắt kinh ngạc của người khác, cứ như vậy ra sức quét dọn

Dương Tử khều khều tôi "Cậu nhờ hân làm giùm?"

"Hân.... .....hân biết chuyện của tôi rồi" Tôi nhỏ giọng nói

"Cái gì? Cậu nói cho hân biết rồi?" Dương Tử ngạc nhiên la lên, nhưng lại lập tức che miệng hạ giọng "Hân cũng biết rồi?"

"Hân chỉ biết chuyện tôi mang thai, còn mấy chuyện khác hân cũng ko rõ ràng"

"tốt lắm" Dương Tử dường như yên tâm nói

Lăng Tịch rốt cuộc cũng quét dọn xong trong khi Dương Tử ở đầu bên kia cũng đang tất tả dọn dẹp "Được rồi, Liễu Như có chuyện gì thì nói với tôi" Giây tiếp theo hân quay sang đám bạn học dưới lớp hưng dữ nói "Ko được bắt Liễu Như làm bất cứ chuyện gì, nếu ko các người sẽ có chuyện với tôi, nghe có hiểu ko?"

Bạn học phía dưới mờ mịt gật đầu

"Rất tốt" Sau khi hài lòng với hiệu quả của lời hăm dọa, Lăng Tịch rời khỏi phòng học, Dương Tử che miệng cười trộm "Liễu Như, sau khi cậu có em bé, cuộc sống của cậu cũng trở nên dễ chịu hơn rồi"

Nhìn ánh mắt muốn tìm tôi đến tận cùng của các bạn học, tôi xúc động nói "Ai, cuộc sống như thế này thì tôi ko ham"

Chuyện tên hư đồn Lăng Tịch chịu khó quét dọn, chưa đầy 1 buổi sáng, đã làm rộng khắp toàn trường. Nhờ vậy mà đám con gái bình thường hân vẫn có quan hệ thân thiết cũng chạy tới nhìn tôi một chút, rốt cuộc tôi là thần thánh phương nào lại có thể là cho tên hư đồn của các nàng bỏ qua mặt mũi cam chịu làm việc lật vật

"Chính là cô sao?" Cầm đầu là 1 nữ sinh dáng người nóng bỏng, rất thích hợp với phong cách của Lăng Tịch

"Có việc?" Tôi biết rõ còn có hỏi

"Hừ hừ, khiến cho tên hư đồn đó vì cô quét dọn, cô cũng rất lợi hại" Nàng khinh nường nói

"A" Tùy tiện tôi hô lên 1 tiếng, nhưng thật sự cũng ko biết giải thích chuyện này như thế nào

"Có điều, vẫn tưởng cô xinh đẹp lắm chứ, ai ngờ so với chị Sa Sa của chúng tôi, cô vẫn còn kém rất xa" Một nữ sinh đứng cạnh hòa theo

"Ừ" Tôi gật đầu đồng ý, cô gái kia rất xinh đẹp

"Cô đang ở đây nói móc chúng tôi sao?" Nữ sinh tên Sa Sa có chút tức giận chất vấn

"Ko có" Tôi lắc đầu, ko hiểu nàng dựa vào cái gì mà hỏi như vậy

"Có phải cô chán sống rồi ko?" Câu chân ngôn của tôi khiến cho Sa Sa xấu hổ ngàn phần, nắm cánh tay của tôi kéo gần vào nàng "Chỉ bằng 1 kẻ như cô thì làm gì có cái tư cách để Lăng Tịch đối xử với cô như vậy?"

"Buông cô ấy ra!" Từ một nơi xa truyền lại một giọng quát, Lăng Tịch tức giận ngút trời chạy tới, một phen giật tay Sa Sa ra

"Ai cho phép cô động vào cô ấy" hân âm trầm nhìn chăm chăm Sa Sa

"Em....."

Bộ dạng của Lăng Tịch hoàn toàn làm cho Sa Sa sợ hãi, từ sớm nàng đã mất đi sự lớn lối với rồi

"Em chỉ.... .."

"Cút! sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi" Lăng Tịch lạnh lùng nói, Sa Sa sợ tới mức nước mắt cũng trào ra, hai tay bắt lấy cánh tay của Lăng Tịch, nàng khóc lóc cầu xin hắn

"Đừng, Lăng Tịch, em sai rồi. Anh đừng đối xử với em như vậy"

Lăng Tịch ko thèm đếm xỉa đến lời cầu xin của nàng

"Biến, nếu còn dám làm phiền cô ấy, tôi sẽ làm cho cô biến mất khỏi cái trường này"

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bộ dạng tàn nhẫn của hắn. Sa Sa sợ hãi lập tức rút tay về "Đừng, em lập tức sẽ đi"

Nàng mang theo đám nữ sinh bỏ đi

Quay đầu, Lăng Tịch dịu dàng nhìn tôi "Họ có gây thương tổn cho cô ko?"

"Ko" Tôi lẳng lặng nói, trong đầu vẫn còn in lại bộ dạng tàn nhẫn vừa rồi của hắn

"Tôi sẽ bảo vệ em" Sau khi bỏ lại những lời này, hắn rời đi

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: quãng cực nọ

Mẹ vừa gọi điện thoại tới, Tiểu Diệp Từ vừa qua khỏi giải đoạn nguy hiểm, kế tiếp chỉ cần quan sát xem cơ thể có đào thải bộ phận mới hay ko là xong. Về phần ba, ông vẫn ko muốn gặp tôi, mẹ khuyên tôi hãy 1 lần nữa cố gắng chịu đựng, mẹ sẽ khuyên ba giúp.

Bất đắc dĩ cúp điện thoại, chỉ cần Tiểu Diệp Từ ko gặp nguy hiểm là tôi có thể yên tâm rồi, dù cho ba có tức giận, thì tôi vẫn ko cảm thấy hối hận về những chuyện mình đã làm

Đã lâu ko đi thăm dì Bạch, tôi dậy thật sớm nấu cháo, rồi nhờ quản gia đưa tôi đến bệnh viện. Tôi ko gọi Bạch Tu Nghệ dậy vì từ sau cái đêm hôm đó, tôi luôn cố gắng tránh tiếp xúc quá thân mật với hắn, tự đáy lòng mình tôi luôn nhắc nhở, qua mấy tháng nữa thì tôi và hắn sẽ hoàn toàn trở thành 2 kẻ xa lạ

Đẩy cửa phòng ra, y tá đang giúp dì Bạch chích thuốc, sau khi thấy tôi, nàng vui vẻ kêu lên

"Tiểu Như, mau vào, mau vào"

"Mẹ, mẹ có nghe lời bác sĩ chích thuốc, uống giờ hay ko a" Tôi cười cười đặt xuống cà mên cháo trong tay

"Dĩ nhiên, mẹ rất biết nghe lời, ko tin thì hỏi y tá ở đây này"

Y tá ở cạnh bên cười nói

"Bà Bạch mà ko chịu uống thuốc, thì bác sĩ chỉ cần nói 'tôi sẽ nói cho Tiểu Như biết' thì bà ấy sẽ lập tức vui vẻ mà uống thuốc"

"A, nha đầu này đang buộc tội ta phải ko?" Dì Bạch cười mắng y tá 1 tiếng

Sau khi y tá lui ra ngoài, tôi lấy phần cháo đã nấu xong ra "Mẹ đây là cháo con nấu, nhân lúc nó còn chưa nguội, mẹ mau ăn"

"Con ăn sáng chưa?"

"Dạ chưa"

Tôi thành thật trả lời

"haha, vậy thì ăn cùng mẹ đi"

"Dạ"

Tôi và Dì Bạch, 2 người vừa ăn vừa cười nói. Sau khi ăn xong, dì Bạch lại kéo tay tôi, quan tâm nói

"Tiểu Như à, sắc mặt của con ko được tốt lắm, có phải gần con ko có nghỉ ngơi đúng ko?"

"Bác sĩ nói con có chút thiếu máu" Tôi giải thích

"A, vậy thì phải ăn nhiều đồ bổ máu 1 chút, phải chú ý nghỉ ngơi nhiều nha"

"Dạ, Bạch Tu Nghệ đã dặn quản gia chung cho con rất nhiều canh bổ máu"

Di Bạch có chút tự lự nhìn tôi "Tiểu Như, mẹ đang suy nghĩ, có lẽ quyết định cho con mang thai cũng ko phải là 1 sai lầm " Tôi khó hiểu nhìn nàng "Tiểu Nghệ rất quan tâm con" Nàng nói ra ý của mình

"Đó là vì đứa bé trong bụng con" Tôi tinh táo nói, cũng ko vì Di Bạch mà nói tránh

"Tiểu Như" Bàn tay ấm áp của di Bạch xoa lên mặt tôi "Con biết ko? ở trong mắt mẹ, so với đứa bé trong bụng, con còn quan trọng hơn"

"Mẹ.... .." Lời của nàng khiến cho khóe mắt tôi trở nên ẩm ướt , từ khi lấy vai trò làm mẹ xuất hiện trong Bạch gia, đây là lần đầu tiên có người nói với tôi rằng tôi còn quan trọng hơn đứa bé trong bụng mình , đối với tôi mà nói, đây là chuyện rất đáng quý

"Con à, tha thứ cho mẹ ích kỷ, đã cho con gánh chịu nỗi đau khổ mà con ko đáng phải gánh lấy"

"Ko, mẹ , nếu ko có mẹ thì em gái con sẽ ko thể được cứu sống . Con chưa bao giờ trách mẹ, thật đó" Tôi vội vàng phản đối

"Tiểu Như.... .." Khóe mắt Di Bạch ngân ngấn nước "đứa con ngốc này"

Sau khi rời khỏi bệnh viện , tôi mới cảm thấy thì ra bầu trời hôm nay trông xanh như vậy, nỗi buồn chôn kín trong lòng cũng vì lời nói của di Bạch mà giảm xuống. Từ lần đầu tiên Liễu Như tôi bước vào Bạch gia cho đến nay với đây là lúc tôi cảm thấy thoải mái nhất

Trở về Bạch gia tôi vẫn giữ vững tâm tình vui vẻ như cũ , Bạch thúc cũng vì bữa tiệc ngày hôm qua mà đã uống ko ít rượu , tôi tự mình vào nhà bếp nấu một chén canh ngó sen giúp cho ông giải rượu . Bạch thúc sau khi thấy chén canh , cứ oán trách nói "Chuyện như vậy cứ để cho quản gia làm cũng được" Nhưng nói tới nói lui, rốt cuộc ông vẫn đem chén súp uống sạch trơn . Tôi mỉm cười nhận lấy cái chén không từ ông

"Cháu của ngài nói sau này ông của nó đừng uống rượu nhiều như vậy nữa"

Bạch thúc tò mò nhìn tôi "Tiểu Như, tâm tình của con hôm nay cũng ko tệ lắm, cũng biết đùa giỡn rồi"

"Là di Bạch dạy" Tôi thần bí nháy mắt

"Cô đi thăm mẹ?" Bạch Tu Nghệ gỡ gỡ đầu tóc rối bởi xuất hiện ở phòng khách

"Ừ" Tôi tùy tiện đáp 1 tiếng, đối mặt với hán tôi vẫn ko thể tỏ ra thần nhiên được

"Tại sao lại ko gọi tôi?" Hần dẫu điểm oán giận "Tôi cũng muốn đi mà"

"Lần sau đi" Tôi nhàn nhạt nói, Bạch Tu Nghệ hoài nghi nhìn tôi

"Tại sao cô có thể trò chuyện vui vẻ với ba, còn đối với tôi lại trở nên lạnh nhạt như vậy? Tôi làm chuyện có lỗi với cô sao?"

Lời của hán cũng rước lấy cái nhìn nghiền ngẫm của Bạch thúc "Đúng vậy, Tiểu Như, có phải Bạch Tu Nghệ chọc con giận hay ko? Con nói đi, Bạch thúc sẽ thay con làm chủ"

"Ba, chỉ một chén canh mà người ta đã mua chuộc được ba rồi sao? Ba cũng thật dễ mua chuộc quá?" Bạch Tu Nghệ ko tin được nhìn cha mình

"Hừ, còn dám nói, đã lớn như vậy, mà ngay cả một quả táo con cũng chưa từng gọt cho ba ăn" Bạch thúc tức giận

"Từ trước đến giờ con ăn táo chẳng bao giờ lột vỏ , ba có biết vỏ táo rất bổ dưỡng ko?"

"Con chỉ nói xạo"

"Con nào có?"

Nhìn hai cha con họ đùa giỡn tranh cãi nhau, tôi chỉ biết buồn cười cầm cái chén ko trở về nhà bếp, quản gia ngay sau đó đã đi đến

"Lão gia và thiếu gia thật lâu ko có đùa giỡn với nhau như vậy" Quản gia lẳng lặng nói "Kể từ khi phu nhân ngã bệnh, tôi vẫn chưa từng thấy qua"

Tôi ngừng rửa chén,cũng ko rõ tại sao quản gia lại nói với tôi những thứ này

"Liễu tiểu thư, cảm ơn cô" Quản gia nói ra những lời tự đáy lòng, ánh mắt ông nhìn cũng ko còn vẻ bất hòa và khách sáo như trước, chỉ còn lại sự chân thành

Tôi ngưng ngừng cuối đầu" Con cũng ko có làm được cái gì"

"Ha ha, vậy thì cứ tiếp tục ko làm cái gì cũng ko sao" Quân gia cười nói, tôi kinh ngạc mở to hai mắt

"Quân gia, bác vừa rồi đã cười sao?" Ông lập tức thu hồi nụ cười "Cô nhìn lầm rồi"

"Ko có, con vừa thấy được bác cười ở đây, con thề" Tôi khẳng định nói, đồng thời cũng vươn ba ngón tay đối mặt với trời thề

"Ko có" Quân gia ko để ý đến tôi trực tiếp đi ra ngoài

"Có" Tôi đuổi theo , quyết tâm muốn chứng minh quân gia đã từng cười qua

"Ko có" Quân gia mặt vẫn như cũ, về mặt ko chút thay đổi bác bỏ

"Có, rõ ràng là có mà"

Cha con họ Bạch cứ nhìn tôi và quân gia không ngừng nói "có " và " ko có" rồi liếc mắt nhìn nhau

"Cái gì vậy?" Đây là câu hỏi đầu tiên của Bạch thúc khi mở miệng

"Ko rõ" Bạch Tu Nghệ cũng sờ đầu

"A. Vừa nãy nói đến đâu rồi? A, đúng rồi, con ngay cả 1 quả cam cũng ko chịu lột vỏ cho ba"

"Trời ạ, con chưa bao giờ ăn cái thứ đó . Trên thế giới này có tồn tại cái loại thực vật có tên gọi là quả cam sao?"

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Từng trải

Bầu không khí lặng im, lạnh lẽo ở Bạch gia đã được cải biến . Bữa cơm từ sớm đã ko còn trầm lặng như trước mà thay vào đó là tiếng cười đùa cùng những câu chuyện lý thú về trường học và công ty , ngay cả quân gia , người luôn tỏ ra nghiêm túc nhất cũng đã chịu mở miệng nói chuyện, dĩ nhiên, vẫn là tôi phải gợi chuyện trước thì ông ấy mới nói , còn tôi thì cũng có cơ hội để tìm hiểu thêm về cha con họ Bạch , mà hơn nữa, bây giờ tôi cũng đã phát hiện ra, thì ra về mặt vô biểu tình của quân gia cũng đã bắt đầu biết chảy mồ hôi

Cuộc sống dễ dàng như thế nhưng cũng khiến con người ta cảm thấy bất an , ko biết sau khi mọi chuyện kết thúc, con người ta có thể đành lòng dứt áo ra đi hay ko . Đường như rất hiểu chuyện, trong Bạch gia đã ko còn người nào nhắc đến thân phận của tôi và chuyện hợp đồng

Lại một lần nữa Không Dĩ Ưu đến Bạch gia chơi, nàng đã phát hiện ra tất cả mọi chuyện ở đây đã thay đổi . Quân gia luôn chủ động đến hỏi tôi bữa trưa muốn ăn cái gì, mà Bạch Tu Nghệ cùng nàng trò chuyện thì lại đột nhiên quay sang tôi hỏi đã uống thuốc hay chưa, còn Bạch thúc thì trước khi đi ra ngoài luôn dặn dò tôi phải nghỉ ngơi thật tốt rồi mới cùng nàng chào hỏi

Nắm chặt tay thành quả đám , Không Dĩ Ưu bết, bây giờ nàng ko thể tỏ ra bất mãn . Bởi vì, nàng ko có cái thân phận đó vì cái thân phận đó phải cần có sự thừa nhận của Bạch Tu Nghệ

"Tu Nghệ ca, anh đã đồng ý đi dạo phố với em" Không Dĩ Ưu như trẻ con làm nũng, nhìn thấy một cô gái đẹp mê người như thế làm nũng với mình thì bất kì tên con trai nào cũng sẽ có chút cảm giác tự hào

"Được, em định giờ đi" Bạch Tu Nghệ cương chịu nói

"Vậy thì xế chiều hôm nay nha, ăn cơm trưa xong chúng ta sẽ đi" Không Dĩ Ưu vui vẻ nói

"Được, vậy giữa trưa sẽ đi" Sau đó hần lại quay đầu hỏi tôi "Liễu Như, cô có đi hay ko?"

"Tôi?" Bị Bạch Tu Nghệ hỏi, tôi có chút phản ứng ko kịp

Không Dĩ Ưu mất hứng chu miệng "Người ta chỉ muốn đi hai người mà" Bạch Tu Nghệ ghé sát vào đầu nàng cười đến xấu xa "A, em muốn đi cùng anh thôi sao?"

"Tu Nghệ ca thật hư" Không Dĩ Ưu nũng nịu nói đánh nhẹ hấn 1 cái (Rin: hành động của bạn này làm ta cúm.....gà quá U-U) . Tôi nghĩ dưới cái tình huống này, tôi nên biến mất thì hơn , tôi nói ko sai mà, anh hùng nên sánh vai cùng mỹ nhân

"A, Liễu Như, cô đi đâu vậy?" Bạch Tu Nghệ thấy tôi đứng dậy lập tức hỏi

"Ồ, đi xem cơm trưa chuẩn bị như thế nào rồi. Thuận tiện giúp đỡ quản gia 1 tay"

"Nhìn thì được, nhưng cô ko được động tay" Bạch Tu Nghệ tùy tiện nói, Không Dĩ Ưu nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy thù ghét, hận ko thể làm cho tôi lập tức biến mất khỏi thế gian này . Ai, nếu như nàng biết được , thật ra Bạch Tu Nghệ là đang lo lắng cho đứa bé trong bụng tôi , ko biết nàng sẽ có cái cảm tưởng gì?

"A" Tôi rời khỏi cái thế giới thuộc về mỹ nam và mỹ nữ kia , như đào binh chạy trốn chết . Ở cùng với bọn họ tôi sẽ ko chịu được thứ hào quang lấp lánh phát ra từ thân 2 người đó mà nhắm mắt lại , thứ ánh sáng siêu mạnh từ hai sinh vật chói mắt ở gần nhau là thứ mà ko phải người thường nào như tôi cũng có thể tiếp nhận được

Lúc này, điện thoại di động lại vang lên

"A Lô?"

"Liễu Như, đi tắm suối nước nóng đi" Từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói vui vẻ của Lăng Tịch, tại sao vào cái thời điểm tôi đau khổ nhất hấn luôn biết cách xuất hiện đúng lúc như vậy?

"Ừ , được" Tựa như con tàu tìm được 1 cái cảng tránh gió,tôi ko ngần ngại đồng ý

Sau khi cùng quản gia nói trước 1 tiếng tôi rời khỏi Bạch gia, tôi thật sự ko muốn đối mặt với Bạch Tu Nghệ đặc biệt là thời điểm hấn ở cùng Không Dĩ Ưu vì tôi sẽ ko thể che giấu cảm xúc khó chịu của mình, loại cảm giác tự ti này luôn tồn tại chân thật trong lòng tôi, nhưng tôi muốn tìm hiểu nó, vì tôi sợ rằng mình sẽ cảm thấy ghê tởm chính mình ko biết lượng sức

Đúng giờ, tôi đi đến chỗ hẹn với Lăng Tịch , nhưng vẫn ko thấy bóng dáng hấn . Đợi 1 lúc thì liền thấy hấn cầm theo bao nhỏ bao lớn chạy đến "Liễu Như mấy thứ này chắc cũng đủ cho cô ăn rồi chứ" Hấn lau mồ hôi trên trán, có ý bảo tôi cầm đồ đồng hồ trong tay

Tôi nhìn lại, toàn bộ đều là đồ ăn "Sao lại nhiều như vậy"

"Sợ cô ko đủ ăn, dù sao cô cũng là phụ nữ có thai" Hấn khoa trương làm ra cái bộ dạng phụ nữ mang thai 9 tháng, khiến tôi cười không ngừng

"Nhỏ giọng 1 chút, anh ko sợ bị người khác nhìn nhầm mình là ba đứa bé sao?" Tôi nói giỡn, nhưng ko ngờ tới về mặt của hấn lại trở nên rất nghiêm túc "Vậy thì đã sao? tôi ko sợ"

Về mặt hấn như thế khiến tôi chột giắt mình, ngây ngốc nhìn chăm chăm hấn, thấy bộ dạng của tôi, hấn cười to "Chỉ nói giỡn, mau vào đi thôi, nghe người ta nói, tắm suối nước nóng thường xuyên rất có lợi cho thai nhi. Tôi khó khăn lắm mới tìm ra được cái thông tin này.... .."

Lời nói của Lăng Tịch khiến tôi ko khỏi một lần nữa xem lại sự quan tâm của hấn đối với mình, dường như sự quan tâm đó đã vượt qua khỏi phạm vi thông thường . Dĩ nhiên, tôi sẽ ko quá ngây thơ như bao nữ sinh khác 1 lòng chung tình với một tên hư đốn , có điều, tôi vẫn thường nghe nói, con trai khi yêu một người thì sẽ có ý muốn bảo vệ người đó nên luôn bày tỏ mặt đàn ông của mình . Nếu đúng là như vậy, thì tôi phải biết cách nhắc nhở hấn, không nên tỏ ra mù quáng trao trăn

"Có chuyện này....." Ngồi ở trong đại sảnh khu suối nước nóng, tôi muốn mở miệng nói với hấn rồi lại thôi

"Có chuyện gì? Ko phải lại muốn đi vệ sinh chứ, cô vừa mới đi rồi mà" Hấn tò mò nhìn tôi

"Ko phải cái đó, là chuyện này....." Cẩn rằng, tôi rớt cuộc cũng mở miệng "Anh đừng quan tâm đến tôi quá mức như vậy, tôi sợ anh vì tôi mà....."

Hấn không ngờ rằng tôi lại nói như vậy, sững sờ tại chỗ nhìn dáng vẻ của hấn,tôi có chút hối hận vì sự khinh suất của mình, bèn tìm cách cứu chữa "Thật xin lỗi, tôi ko có ý gì xấu, tôi chỉ .....ko muốn sau này anh lại phát hiện thì ra tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm"

"Ko sao" Hấn dịu dàng cười cười "Có lẽ vì mẹ , cho nên khi thấy có người giống mẹ mình, tôi lại nhịn ko được muốn giúp"

Đón nhận ánh mắt dịu dàng , tôi nhìn hấn nói "Mẹ tôi chưa lập gia đình đã chết cũng là vì tôi . Người đàn ông kia ngay cả bóng dáng cũng ko thấy, chỉ có một mình mẹ phải chịu đựng lời cay tiếng độc của người đời . Cuộc sống khi đó rất khổ cực" Hấn hời hợt nói, nhưng tôi vẫn có thể nhận thấy sự đau khổ ẩn chứa bên trong

Tôi ko tự chủ xoa xoa bàn tay lạnh như băng của hấn "Chuyện đã qua"

Hấn kinh ngạc nhìn tôi, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười dịu dàng "Đúng vậy, chuyện đã qua"

Hấn nắm chặt lấy tay tôi..... Bầu không khí lặng im , lạnh lẽo ở Bạch gia đã được cải biến . Bữa cơm từ sớm đã ko còn trầm lặng như trước mà thay vào đó là tiếng cười đùa cùng những câu chuyện lý thú về trường học và công ty , ngay cả quản gia , người luôn tỏ ra nghiêm túc nhất cũng đã chịu mở miệng nói chuyện, dĩ nhiên, vẫn là tôi phải gọi chuyện trước thì ông ấy mới nói , còn tôi thì cũng có cơ hội để tìm hiểu thêm về cha con họ Bạch , mà

hơn nữa, bây giờ tôi cũng đã phát hiện ra, thì ra về mặt vô biểu tình của quần gia cũng đã bắt đầu biết chảy mồ hôi Cuộc sống dễ dàng như thế nhưng cũng khiến con người ta cảm thấy bất an , ko biết sau khi mọi chuyện kết thúc, con người ta có thể đánh lòng dút áo ra đi hay ko . Đường như rất hiểu chuyện, trong Bạch gia đã ko còn người nào nhắc đến thân phận của tôi và chuyện hợp đồng Lại một lần nữa Không Dĩ Ưu đến Bạch gia chơi, nàng đã phát hiện ra tất cả mọi chuyện ở đây đã thay đổi . Quần gia luôn chủ động đến hỏi tôi bữa trưa muốn ăn cái gì, mà Bạch Tu Nghệ cùng nàng trò chuyện thì lại đột nhiên quay sang hỏi tôi đã uống thuốc hay chưa, còn Bạch thúc thì trước khi đi ra ngoài luôn dặn dò tôi phải nghỉ ngơi thật tốt rồi mới cùng nàng chào hỏi Năm chặt tay thành quả đấm , Không Dĩ Ưu bết, bây giờ nàng ko thể tỏ ra bất mãn . Bởi vì, nàng ko có cái thân phận đó vì cái thân phận đó phải cần có sự thừa nhận của Bạch Tu Nghệ "Tu Nghệ ca, anh đã đồng ý đi dạo phố với em" Không Dĩ Ưu như trẻ con làm nũng, nhìn thấy một cô gái đẹp mê người như thế làm nũng với mình thì bất kì tên con trai nào cũng sẽ có chút cảm giác tự hào "Được, em định giờ đi" Bạch Tu Nghệ cũng chiều nói "Vây thì xế chiều hôm nay nha, ăn cơm trưa xong chúng ta sẽ đi" Không Dĩ Ưu vui vẻ nói "Được, vậy giữa trưa sẽ đi" Sau đó hần lại quay đầu hỏi tôi "Liều Như, cô có đi hay ko?" "Tôi?" Bị Bạch Tu Nghệ hỏi, tôi có chút phản ứng ko kịp Không Dĩ Ưu mất hứng chu miệng "Người ta chỉ muốn đi hai người mà" Bạch Tu Nghệ ghé sát vào đầu nàng cười đến xấu xa "A, em muốn đi cùng anh thôi sao?" "Tu Nghệ ca thật hư" Không Dĩ Ưu nũng nịu nói đánh nhẹ hần 1 cái (Rin: hành động của bạn này làm ta cúm.....gà quá U-U) . Tôi nghĩ dưới cái tình huống này, tôi nên biến mất thì hơn , tôi nói ko sai mà, anh hùng nên sánh vai cùng mỹ nhân "A, Liều Như, cô đi đâu vậy?" Bạch Tu Nghệ thấy tôi đứng dậy lập tức hỏi "Ồ, đi xem cơm trưa chuẩn bị như thế nào rồi. Thuận tiện giúp đỡ quần gia 1 tay" "Nhìn thì được, nhưng cô ko được động tay" Bạch Tu Nghệ tùy tiện nói, Không Dĩ Ưu nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy thù ghét, hần ko thể làm cho tôi lập tức biến mất khỏi thế gian này . Ai, nếu như nàng biết được , thật ra Bạch Tu Nghệ là đang lo lắng cho đứa bé trong bụng tôi, ko biết nàng sẽ có cái cảm tưởng gì? "A" Tôi rời khỏi cái thế giới thuộc về mỹ nam và mỹ nữ kia , như đào binh chạy trốn chết . Ở cùng với bọn họ tôi sẽ ko chịu được thứ hào quang lấp lánh phát ra từ thân 2 người đó mà nhắm mắt lại , thứ ánh sáng siêu mạnh từ hai sinh vật chói mắt ở gần nhau là thứ mà ko phải người thường nào như tôi cũng có thể tiếp nhận được Lúc này, điện thoại di động lại vang lên "A Lô?" "Liều Như, đi tắm suối nước nóng đi" Từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói vui vẻ của Lăng Tịch, tại sao vào cái thời điểm tôi đau khổ nhất hần luôn biết cách xuất hiện đúng lúc như vậy? "Ừ , được" Tựa như con tàu tìm được 1 cái cảng tránh gió,tôi ko ngần ngại đồng ý Sau khi cùng quần gia nói trước 1 tiếng tôi rời khỏi Bạch gia, tôi thật sự ko muốn đối mặt với Bạch Tu Nghệ đặc biệt là thời điểm hần ở cùng Không Dĩ Ưu vì tôi sẽ ko thể che giấu cảm xúc khó chịu của mình, loại cảm giác tự ti này luôn tồn tại chân thật trong lòng tôi, nhưng tôi muốn tìm hiểu nó, vì tôi sợ rằng mình sẽ cảm thấy ghê tởm chính mình ko biết lượng sức Đứng giờ, tôi đi đến chỗ hẹn với Lăng Tịch , nhưng vẫn ko thấy bóng dáng hần . Đợi 1 lúc thì liền thấy hần cầm theo bao nhỏ bao lớn chạy đến "Liều Như mấy thứ này chắc cũng đủ cho cô ăn rồi chứ" Hần lau mồ hôi trên trán, có ý bảo tôi cầm đồ trong tay Tôi nhìn lại, toàn bộ đều là đồ ăn "Sao lại nhiều như vậy" "Sợ cô ko đủ ăn, dù sao cô cũng là phụ nữ có thai" Hần khoa trương làm ra cái bộ dạng phụ nữ mang thai 9 tháng, khiến tôi cười không ngừng "Nhỏ giọng 1 chút, anh ko sợ bị người khác nhìn nhầm mình là ba đứa bé sao?" Tôi nói giỡn, nhưng ko ngờ tới về mặt của hần lại trở nên rất nghiêm túc "Vây thì đã sao? tôi ko sợ" Về mặt hần như thế khiến tôi chợt giât mình, ngây ngốc nhìn chăm chăm hần, thấy bộ dạng của tôi, hần cười to "Chỉ nói giỡn, mau vào đi thôi, nghe người ta nói, tắm suối nước nóng thường xuyên rất có lợi cho thai nhi. Tôi khó khăn lắm mới tìm ra được cái thông tin này....." Lời nói của Lăng Tịch khiến tôi ko khỏi một lần nữa xem lại sự quan tâm của hần đối với mình, dường như sự quan tâm đó đã vượt qua khỏi phạm vi thông thường . Dĩ nhiên, tôi sẽ ko quá ngây thơ như bao nữ sinh khác 1 lòng chung tình với một tên hư đốn , có điều, tôi vẫn thường nghe nói, con trai khi yêu một người thì sẽ có ý muốn bảo vệ người đó nên luôn bày tỏ mặt đàn ông của mình . Nếu đúng là như vậy, thì tôi phải biết cách nhắc nhở hần, không nên tỏ ra mù quáng trao tim "Có chuyện này....." Ngồi ở trong đại sảnh khu suối nước nóng, tôi muốn mở miệng nói với hần rồi lại thôi "Có chuyện gì? Ko phải lại muốn đi vệ sinh chứ, cô vừa mới đi rồi mà" Hần tò mò nhìn tôi "Ko phải cái đó, là chuyện này....." Cẩn rằng, tôi rút cuộc cũng mở miệng "Anh đừng quan tâm đến tôi quá mức như vậy, tôi sợ anh vì tôi mà....." Hần không ngờ rằng tôi lại nói như vậy, sững sờ tại chỗ nhìn dáng vẻ của hần,tôi có chút hối hận vì sự khinh suất của mình, bèn tìm cách cứu chữa "Thật xin lỗi, tôi ko có ý gì xấu, tôi chỉ .....ko muốn sau này anh lại phát hiện thì ra tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm" "Ko sao" Hần dịu dàng cười cười "Có lẽ vì mẹ , cho nên khi thấy có người giống mẹ mình, tôi lại nhìn ko được muốn giúp" Đón nhận ánh mắt dịu dàng , tôi nhìn hần nói "Mẹ tôi chưa lập gia đình đã chết cũng là vì tôi . Người đàn ông kia ngay cả bóng dáng cũng ko thấy, chỉ có một mình mẹ phải chịu đựng lời cay tiếng độc của người đời . Cuộc sống khi đó rất khổ cực" Hần hơi hốt nói, nhưng tôi vẫn có thể nhận thấy sự đau khổ ẩn chứa bên trong Tôi ko tự chủ xoa xoa bàn tay lạnh như băng của hần "Chuyện đã qua" Hần kinh ngạc nhìn tôi, nhưng ngay sau đó lại nọ nự cười dịu dàng "Đúng vậy, chuyện đã qua" Hần nắm chặt lấy tay tôi. ....

Xem thêm: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?f=171&t=186451> Bầu không khí lạnh im , lạnh lẽo ở Bạch gia đã được cải biến . Bữa cơm từ sớm đã ko còn trầm lặng như trước mà thay vào đó là tiếng cười đùa cùng những câu chuyện lý thú về trường học và công ty , ngay cả quần gia , người luôn tỏ ra nghiêm túc nhất cũng đã chịu mở miệng nói chuyện, dĩ nhiên, vẫn là tôi phải gọi chuyện trước thì ông ấy mới nói, còn tôi thì cũng có cơ hội để tìm hiểu thêm về cha con họ Bạch , mà hơn nữa, bây giờ tôi cũng đã phát hiện ra, thì ra về mặt vô biểu tình của quần gia cũng đã bắt đầu biết chảy mồ hôi Cuộc sống dễ dàng như thế nhưng cũng khiến con người ta cảm thấy bất an , ko biết sau khi mọi chuyện kết thúc, con người ta có thể đánh lòng dút áo ra đi hay ko . Đường như rất hiểu chuyện, trong Bạch gia đã ko còn người nào nhắc đến thân phận của tôi và chuyện hợp đồng Lại một lần nữa Không Dĩ Ưu đến Bạch gia chơi, nàng đã phát hiện ra tất cả mọi chuyện ở đây đã thay đổi . Quần gia luôn chủ động đến hỏi tôi bữa trưa muốn ăn cái gì, mà Bạch Tu Nghệ cùng nàng trò chuyện thì lại đột nhiên quay sang hỏi tôi đã uống thuốc hay chưa, còn Bạch thúc thì trước khi đi ra ngoài luôn dặn dò tôi phải nghỉ ngơi thật tốt rồi mới cùng nàng chào hỏi Năm chặt tay thành quả đấm , Không Dĩ Ưu bết, bây giờ nàng ko thể tỏ ra bất mãn . Bởi vì, nàng ko có cái thân phận đó vì cái thân phận đó phải cần có sự thừa nhận của Bạch Tu Nghệ "Tu Nghệ ca, anh đã đồng ý đi dạo phố với em" Không Dĩ Ưu như trẻ con làm nũng, nhìn thấy một cô gái đẹp mê người như thế làm nũng với mình thì bất kì tên con trai nào cũng sẽ có chút cảm giác tự hào "Được, em định giờ đi" Bạch Tu Nghệ cũng chiều nói "Vây thì xế chiều hôm nay nha, ăn cơm trưa xong chúng ta sẽ đi" Không Dĩ Ưu vui vẻ nói "Được, vậy giữa trưa sẽ đi" Sau đó hần lại quay đầu hỏi tôi "Liều Như, cô có đi hay ko?" "Tôi?" Bị Bạch Tu Nghệ hỏi, tôi có chút phản ứng ko kịp Không Dĩ Ưu mất hứng chu miệng "Người ta chỉ muốn đi hai người mà" Bạch Tu Nghệ ghé sát vào đầu nàng cười đến xấu xa "A, em muốn đi cùng anh thôi sao?" "Tu Nghệ ca thật hư" Không Dĩ Ưu nũng nịu nói đánh nhẹ hần 1 cái (Rin: hành động của bạn này làm ta cúm.....gà quá U-U) . Tôi nghĩ dưới cái tình huống này, tôi nên biến mất thì hơn , tôi nói ko sai mà, anh hùng nên sánh vai cùng mỹ nhân "A, Liều Như, cô đi đâu vậy?" Bạch Tu Nghệ thấy tôi đứng dậy lập tức hỏi "Ồ, đi xem cơm trưa chuẩn bị như thế nào rồi. Thuận tiện giúp đỡ quần gia 1 tay" "Nhìn thì được, nhưng cô ko được động tay" Bạch Tu Nghệ tùy tiện nói, Không Dĩ Ưu nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy thù ghét, hần ko thể làm cho tôi lập tức biến mất khỏi thế gian này . Ai, nếu như nàng biết được , thật ra Bạch Tu Nghệ là đang lo lắng cho đứa bé trong bụng tôi, ko biết nàng sẽ có cái cảm tưởng gì? "A" Tôi rời khỏi cái thế giới thuộc về mỹ nam và mỹ nữ kia , như đào binh chạy trốn chết . Ở cùng với bọn họ tôi sẽ ko chịu được thứ hào quang lấp lánh phát ra từ thân 2 người đó mà nhắm mắt lại , thứ ánh sáng siêu mạnh từ hai sinh vật chói mắt ở gần nhau là thứ mà ko phải người thường nào như tôi cũng có thể tiếp nhận được Lúc này, điện thoại di động lại vang lên "A Lô?" "Liều Như, đi tắm suối nước nóng đi" Từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói vui vẻ của Lăng Tịch, tại sao vào cái thời điểm tôi đau khổ nhất hần luôn biết cách xuất hiện đúng lúc như vậy? "Ừ , được" Tựa như con tàu tìm được 1 cái cảng tránh gió,tôi ko ngần ngại đồng ý Sau khi cùng quần gia nói trước 1 tiếng tôi rời khỏi Bạch gia, tôi thật sự ko muốn đối mặt với Bạch Tu Nghệ đặc biệt là thời điểm hần ở cùng Không Dĩ Ưu vì tôi sẽ ko thể che giấu cảm xúc khó chịu của mình, loại cảm giác tự ti này luôn tồn tại chân thật trong lòng tôi, nhưng tôi muốn tìm hiểu nó, vì tôi sợ rằng mình sẽ cảm thấy ghê tởm chính mình ko biết lượng sức Đứng giờ, tôi đi đến chỗ hẹn với Lăng Tịch , nhưng vẫn ko thấy bóng dáng hần . Đợi 1 lúc thì liền thấy hần cầm theo bao nhỏ bao lớn chạy đến "Liều Như mấy thứ này chắc cũng đủ cho cô ăn rồi chứ" Hần lau mồ hôi trên trán, có ý bảo tôi cầm đồ

đồ trong tay Tôi nhìn lại, toàn bộ đều là đồ ăn "Sao lại nhiều như vậy" "Sợ cô ko đủ ăn, dù sao cô cũng là phụ nữ có thai" Hân khoa trương làm ra cái bộ dạng phụ nữ mang thai 9 tháng, khiến tôi cười không ngừng "Nhỏ giọng 1 chút, anh ko sợ bị người khác nhìn nhầm mình là bà đưa bé sao?" Tôi nói giỡn, nhưng ko ngờ tới về mặt của hân lại trở nên rất nghiêm túc "Vậy thì đã sao? tôi ko sợ" Về mặt hân như thế khiến tôi chợt giật mình, ngây ngốc nhìn chăm chăm hân, thấy bộ dạng của tôi, hân cười to "Chỉ nói giỡn, mau vào đi thôi, nghe người ta nói, tắm suối nước nóng thường xuyên rất có lợi cho thai nhi. Tôi khó khăn lắm mới tìm ra được cái thông tin này.... .." Lời nói của Lăng Tịch khiến tôi ko khỏi một lần nữa xem lại sự quan tâm của hân đối với mình, dường như sự quan tâm đó đã vượt qua khỏi phạm vi thông thường. Dĩ nhiên, tôi sẽ ko quá ngây thơ như bao nữ sinh khác 1 lòng chung tình với một tên hư đồn, có điều, tôi vẫn thường nghe nói, con trai khi yêu một người thì sẽ có ý muốn bảo vệ người đó nên luôn bày tỏ mặt đàn ông của mình. Nếu đúng là như vậy, thì tôi phải biết cách nhắc nhở hân, không nên tỏ ra mù quáng trao tim "Có chuyện này.... .." Ngồi ở trong đại sảnh khu suối nước nóng, tôi muốn mở miệng nói với hân rồi lại thôi "Có chuyện gì? Ko phải lại muốn đi vệ sinh chứ, cô vừa mới đi rồi mà" Hân tò mò nhìn tôi "Ko phải cái đó, là chuyện này.... .." Cẩn rằng, tôi rốt cuộc cũng mở miệng "Anh đừng quan tâm đến tôi quá mức như vậy, tôi sợ anh vì tôi mà.... .." Hân không ngờ rằng tôi lại nói như vậy, sững sờ tại chỗ nhìn đáng vẻ của hân, tôi có chút hối hận vì sự khinh suất của mình, bèn tìm cách cứu chữa "Thật xin lỗi, tôi ko có ý gì xấu, tôi chỉ .....ko muốn sau này anh lại phát hiện thì ra tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm" "Ko sao" Hân dịu dàng cười cười "Có lẽ vì mẹ, cho nên khi thấy có người giống mẹ mình, tôi lại nhìn ko được muốn giúp" Đón nhận ánh mắt dịu dàng, tôi nhìn hân nói "Mẹ tôi chưa lập gia đình đã chết cũng là vì tôi. Người đàn ông kia ngay cả bóng dáng cũng ko thấy, chỉ có một mình mẹ phải chịu đựng lời cay tiếng độc của người đời. Cuộc sống khi đó rất khổ cực" Hân hơi nói, nhưng tôi vẫn có thể nhận thấy sự đau khổ ẩn chứa bên trong Tôi ko tự chủ xoa xoa bàn tay lạnh như băng của hân "Chuyện đã qua" Hân kinh ngạc nhìn tôi, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười dịu dàng "Đúng vậy, chuyện đã qua" Hân nắm chặt lấy tay tôi. ....

Xem thêm: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?f=171&t=186451>

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chặng qua là người xa lạ

Biết được quá khứ của Lăng Tịch, đối với sự quan tâm của hân, tôi cũng ko còn cảm thấy áp lực như trước. Thả lỏng người theo hân một ngày tắm suối nước nóng, toàn thân cảm thấy thoải mái ko nói thành lời. Hân lúc nào cũng đi theo tôi, sợ tôi đi bị ngã, lúc ăn cơm lại sợ thức ăn ko có dinh dưỡng, tắm suối nước nóng xong đi ra thì hân lại sợ tôi bị lạnh. Hân cứ như vậy làm cho tôi rất uất ức, 1 tên thoát nhìn bề ngoài xấu xa, nhưng lại tỉ mỉ chăm sóc tôi như vậy đã rước lấy vô số lời tán dương từ cánh phụ nữ, bất kể già trẻ lớn bé thấy cảnh tượng hân lo cho tôi đều nói tôi có phúc. Đối với mấy lời khen này tôi cũng ko biết nên làm gì, chỉ có thể đáp trả bằng cái mỉm cười gượng gạo, còn hân thì lại kiêu ngạo cứ lái nhai suốt cái lý luận làm đàn ông tốt

Trên đường trở về, thái độ của Lăng Tịch rất khác lạ, vô cùng yên tĩnh, tôi tò mò đi lên phía trước "Có phải đã xài tiền nhiều quá hay ko? Tôi còn một ít tiền, anh cầm đi"

Nhìn tôi nghiêm túc muốn rút tiền khỏi ví, hân bắt đắc dĩ ngăn tôi lại "Cách thức suy nghĩ của cô có thể đặc biệt như vậy hay ko?"

"Vậy anh sao thế?"

"Ko có gì, chỉ là nhớ đến lời nói của mấy bà di kia" Hân lạnh lùng nói

"A, mấy di đó thật là....khó trách bọn họ ăn nói lung tung" Tôi nói xong rồi mỉm cười, ko ngờ bọn họ lại xem chúng tôi là đôi vợ chồng trẻ

"Nếu như.....tôi chỉ nói là nếu như.... ..chúng ta giống như lời các di ấy nói, cũng ko tồi" Sau khi nói xong, hân quay mặt sang một bên, cả khuôn mặt đỏ ửng lên ko biết là vì dư âm còn lại của buổi chiều tàn hay là vì thứ gì khác

Lời nói của hân khiến cho tôi nhất thời ko biết nên làm sao "Anh.... .."

"A, ko có gì, tôi chỉ tùy tiện nói 1 chút. Cô có đói bụng ko?chúng ta ăn cái gì đi?" Hân ko đợi tôi trả lời đã vội cắt đứt lời tôi "Được, tôi vẫn còn chưa ăn món Ý đây" Tôi lập tức nghe theo lời hân nói, tôi ko muốn vì chuyện vừa rồi mà phá đi bầu không khí hài hòa của hai chúng tôi

"Anh thật đúng là biết chọn lựa, chỉ chọn toàn chỗ đắt tiền" Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng tôi vẫn cúi đầu ăn món Ý. Mấy cái chi tiết nhỏ nhặt như thế này, tôi đều để ở trong lòng, tuy nhiên lại ko thể đáp trả hân. Tôi cũng chỉ là kẻ vì 50 vạn mà ký hợp đồng bán con, chuyện thực tàn khốc này sẽ ko có cách nào thay đổi

Trở về Bạch gia, đã không nhìn thấy Bạch Tu Nghệ, quản gia nói sau khi tôi đi không lâu thì hân đã đưa Khổng Dĩ Ưu ra ngoài, kèm theo lời của ông là câu nói đầy thâm ý "Sau khi thiếu gia biết cô rời khỏi đây, rất không vui"

Trong lòng tôi ko khỏi tức giận. Mặc dù tôi đã ký hợp đồng, nhưng trong hợp đồng cũng ko có điều khoản hạn chế tự do. Nếu như tôi ko quấy rầy cuộc hẹn của hân và Khổng Dĩ Ưu, tại sao hân cứ phải tỏ ra không hài lòng đối với việc tôi đi ra ngoài?

Quả nhiên, sau khi Bạch Tu Nghệ về nhà, hân đã chạy thẳng lên phòng tôi, ko lịch sự đẩy cửa "Xế chiều, cô đã đi nơi nào?"

Lừa giận lại một lần nữa vì hân mà bùng lên "Ko muốn nói"

Ko ngờ tới tôi sẽ có cái loại phản ứng này, hấn giận dữ đi đến trước mặt tôi "Cô nói cái gì?"

"Ko muốn nói" Tôi một lần nữa mặt ko chút thay đổi lặp lại

"Cô đi chung với ai?" Bạch Tu Nghệ nhạy cảm hỏi

"Ko muốn nói" Vẫn là 3 chữ cũ

"Có phải đi chung với cái kẻ tên Lăng Tịch hay ko?" Ánh mắt của hấn trở nên đỏ ngầu, nếu như ko có sự tồn tại của Không Dĩ Ưu, tôi còn tưởng thật là hấn vì ghen nên mới biến thành cái dạng này

"Phải" tôi thoải mái đáp, vừa rồi tôi cũng ko có làm ra cái chuyện gì đáng xấu hổ , nếu như hấn đã đoán được rồi thì tôi cũng ko cần thiết phải giấu diếm

"Đáng chết! Tôi đã cảnh cáo cô ko nên dây dưa với hấn rồi mà?" Bạch Tu Nghệ hướng tôi gầm thét

"Tôi ko làm" Tôi có chút phản kháng hấn , ai biểu hấn tức giận vô lý

"Bởi vì hấn, mà cô chống lại tôi?" Bạch Tu Nghệ khó tin nhìn một kẻ luôn mở miệng nói "ừ" nói "a" như tôi

"anh có nói ,hai chúng ta chẳng qua cũng chỉ là hai kẻ xa lạ . Cho nên, sự chống đối vừa rồi là ko tồn tại" Tôi mặt ko chút thay đổi lạnh lùng nói

Nghe được lời của tôi.....Bạch Tu Nghệ ngây người một lúc, hồi lâu lại nở nụ cười giễu cợt "Đúng vậy a, chúng ta chẳng qua chỉ là 2 kẻ xa lạ, Cảm ơn cô đã nhắc nhở tôi" Giấy tiếp theo,tựa như đêm tối hôm đó, hấn ko quay đầu lại đẩy cửa bỏ đi

Ko còn khống chế được nước mắt , tôi ko biết tại sao mình lại nói ra những câu kia, vì câu nói kia mà bầu không khí hòa hợp chúng tôi vất vả lắm mới tạo dựng được đã bị hủy hoại . Về mặt bị tổn thương của Bạch Tu Nghệ ko ngừng xuất hiện trong đầu tôi, là tôi sai rồi sao? Đơn giản hóa quan hệ của hai chúng tôi là sai lầm sao?

Nước mắt cứ như từng đợt sóng trào ra, tôi vô ý lau sạch chúng.... ..

Ngày thứ hai, Bạch Tu Nghệ ko còn chờ tôi như trước, cứ như thể một lòng lái xe rồi đi . Quân gia , người duy nhất hiểu rõ từ đầu đến cuối mọi chuyện cũng chỉ biết vô biểu tình nhìn , rốt cuộc tôi cũng có chút cảm giác hình như ông ấy đang trách tôi . Bạch thúc cũng ko hỏi han gì, chỉ kêu tài xế đưa tôi đến trường

Ko tập trung tôi đi qua sân thể dục, trong lòng còn vì chuyện ngày hôm qua mà buồn bực "Phịch" một quả bóng chuyền đã hung hăng đập vào mặt tôi, lập tức, máu mũi liền chảy xuống

"Ai da, đây ko phải là Liễu Như sao, thật ngại a, tôi ko có cố ý" Không Dĩ Ưu chạy tới đỡ tôi dậy, trong đáy mắt của nàng ko có chút nào gọi là xin lỗi, chỉ có vẻ đắc ý sau khi trả thù

"Ko sao" Tôi bịt mũi, máu mũi vẫn theo kẽ hở ngón tay chảy xuống "Tôi đi rửa"

"Cẩn thận nha" Giọng nói của Không Dĩ Ưu đã khuất xa song vẫn lộ ra vẻ vui mừng thấy người gặp họa

Nếu như nàng biết, bắt đầu từ tôi hôm qua, tôi và Bạch Tu Nghệ đã trở thành hai kẻ xa lạ, chắc nàng cũng sẽ ko xuống tay nặng như vậy rồi

"Liễu Như, cô làm sao vậy?" Trong lúc vô tình, tôi đụng phải Lăng Tịch, thấy bộ dạng của tôi, hấn vội vàng lấy khăn tay ra lau mũi tôi

"Bị bóng đập vào" Tôi che mũi nói

"Là kẻ khốn kiếp nào?" Hấn nổi giận đùng đùng, song tay vẫn nhẹ nhàng giúp tôi lau mũi

"Ko sao rồi, tại cô ấy ko cẩn thận"

"Thật là.....sau này cô phải tránh xa cái sân thể thao nguy hiểm này" Hấn quay đầu lại oán trách tôi

Bạch Tu Nghệ?

Vừa ngẩng đầu lên , tôi đã nhìn thấy Bạch Tu Nghệ, hấn đang lạnh lùng nhìn Lăng Tịch đưa lưng về phía hấn, lạnh lùng nhìn tôi.... ..(Rin: ghen~~~~ingahaha....)

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: thay đổi

Cảm nhận được tầm mắt sau lưng , Lăng Tịch từ từ xoay người, đón nhận ánh mắt của Bạch Tu Nghệ

"Bạch Tu Nghệ?!" Hấn nặng nề nhớ đến cái tên của người kia, ánh mắt ko mấy may sợ hãi , lên tiếng "Có chuyện?"

"Hừ, Lăng Tịch, mắt nhìn người của cậu càng ngày càng kém rồi" Loại giọng nói khinh khỉnh này ko phải là thứ mà Bạch Tu Nghệ nên có

Tôi cúi đầu, ko muốn nhìn thấy Bạch Tu Nghệ như vậy, hấn như thế thật xa lạ....

"A? Sao vậy? Ảnh hưởng đến cậu?" Lăng Tịch khinh thường nói

"Hừ, chẳng qua là bộ dạng của hai người làm tôi thật buồn nôn, vừa nhìn đã muốn ói"

"Bạch Tu Nghệ cũng cảm thấy buồn nôn sao?" Như nghe phải thứ gì buồn cười, Lăng Tịch khoa trương cười lớn "đây là lời nói của Bạch Tu Nghệ đa tình sao?"

"Ko cần cậu phải quản" Bạch Tu Nghệ tức giận nạt lên

"Cậu phải rõ ràng trước đã, là ai xen vào việc của người khác trước" Lăng Tịch có ý nhắc nhở

"Vậy xin lỗi, đã cản trở đến hai người" Sau khi buông ra những lời này, Bạch Tu Nghệ xoay lưng bỏ đi

Từ đầu chí cuối, tôi đều ko ngẩng đầu lên nhìn hấn

"Là hấn sao?" Giọng nói của Lăng Tịch truyền ra từ trên đỉnh đầu, khiến cả người tôi không ngừng run rẩy

"Tôi đoán cũng không sai" Lăng Tịch thản nhiên nói

"Tôi có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ" Tôi nhẹ nhàng nói, kiên cường nhìn hấn cười cười, nhưng nước mắt đã hoàn toàn bán đứng tôi, toàn bộ sự tủi thân mấy ngày qua dường như đều trào qua nước mắt

Lăng Tịch nâng mặt tôi lên, dịu dàng cười "Ko sao, sau này mỗi lần gặp chuyện bất đắc dĩ, chỉ cần cô nói hết toàn bộ cho tôi biết là được"

Cả ngày hôm nay, tôi đều sống rất mơ hồ , Dương Tử lo lắng nhìn tôi, có lẽ nàng rất muốn hỏi cuộc sống hiện tại của tôi ra sao rồi , nhưng lại ko thể hỏi . Làm bạn bè nhiều năm, chắc nàng cũng biết, tôi đã gánh quá nhiều thứ , nếu như có một ngày nào đó , tôi chịu ko nổi, tôi sẽ ngồi xuống nói cho nàng biết

Sau khi tan học, tài xế vẫn như cũ chờ tôi ở phía ngoài . Tôi cười khổ lắc đầu, mình đến tận cùng là đang mong chờ điều gì đây?

Bầu không khí bữa tối hôm nay đặc biệt nặng nề, ko biết có phải vì tâm tình hay là thức ăn hôm nay ko thể kích thích được sự thèm ăn của mình mà tôi vừa nhìn thấy chúng là phải chạy đến nhà vệ sinh nôn khan . Sau khi đi ra ngoài, lại phát hiện quần gia đang bụng nước ảm chờ sẵn "Thiếu gia gọi tôi đem đến"

Đang cầm chén nước ấm trong tay, tim tôi không khỏi đau đớn

Gần đây,tần số Không Dĩ Ưu làm phiền Bạch gia có vẻ nhiều , vừa gặp nàng tôi liền muốn làm theo lời Dương Tử nói - "lo lắng nhìn người" . Đối với chuyện nàng dùng bóng chuyện đập tôi, tôi vẫn tương đối để ý, dù sao tôi cũng ko phải là thánh nhân, đối với hành động cố ý thương tổn người của nàng, tôi ko thể rộng lượng

"Ai nha, Liễu Như, ngày đó tôi thật ko cố ý" Vừa nhìn thấy tôi, nàng đã lập tức chạy tới, thái độ thành khẩn nói . Bạch Tu Nghệ nhìn ko được hỏi "Ngày đó? Là sao?"

"Chuyện là.....chẳng qua người ta ko cần thận, lúc đánh bóng chuyện đã đập trúng Liễu Như" Không Dĩ Ưu chột dạ cuối đầu , nhưng lại ko quên làm nũng nói "Người ta cũng ko phải cố ý mà"

"Cái gì?" Bạch Tu Nghệ quát lên "Đập trúng cô ấy, đập vào đầu rồi" Không Dĩ Ưu tỏ vẻ sợ hãi nhìn hấn "Đập....đập trúng mắt"

"Cô ta có bị làm sao hay ko?" Bằng giọng điệu ác liệt, ánh mắt hung dữ , hấn nhìn chăm chăm vào nàng "Cô ấy...chỉ chảy máu mũi thôi"

"Chảy máu mũi? Cô ấy bị thiếu máu cô có biết hay ko? Lại còn làm cho cô ấy chảy máu mũi?" Bạch Tu Nghệ hoàn toàn bốc hỏa, hướng về phía nàng nạt nộ . Kề thứ ba như tôi dường như đã bị họ đá bay sang nửa kia thế giới, giống như chuyện mà bọn họ đang thảo luận dường như ko phải là về tôi

"Em.....em.....em đâu có biết?" Ko chịu được thêm ủy khuất , Không Dĩ Ưu hướng Bạch Tu Nghệ la lên một tiếng, rồi ôm mặt khóc chạy ra ngoài

"Anh ko nên .....hung dữ với cô ấy quá" Tôi vô ý thay Không Dĩ Ưu nói đỡ , dù sao cũng là chuyện đã qua rồi

"Xế chiều sẽ dẫn cô đi bệnh viện, kiểm tra" Sau khi nói xong, hấn căn bản cũng ko để cho tôi có cơ hội phản đối đã quay đầu khoan thai bước lên lầu

Vốn tưởng rằng khám bệnh lần này mình sẽ lại đi cùng quần gia nhưng ko ngờ tới Bạch Tu Nghệ đã đích thân dẫn tôi đi . Tôi không được tự nhiên đi cách hần 1 bước xa, hần lại đường như ko nhìn thấy sự khó chịu của tôi, trực tiếp vươn tay kéo tôi lại gần, không cho tôi cách hần nửa bước

Bác sĩ sau khi khám xong nói không có gì đáng ngại, chẳng qua là phải giữ cho tinh thần được vui vẻ, và bổ sung nhiều dinh dưỡng. Tình trạng thiếu máu cũng ko có nghiêm trọng như trước , ngoài ra cũng bởi vì thai nhi còn nhỏ, cho nên phải chú ý nghỉ ngơi nhiều

Trong những đôi vợ chồng đi khám bác sĩ, chúng ta là cặp đôi trẻ tuổi nhất, mặc dù chúng tôi ko phải vợ chồng, nhưng cũng là ba mẹ đứa trẻ và hiển nhiên cặp đôi ba anh Tuấn, mẹ trẻ tuổi chúng tôi cũng đã đón lấy rất nhiều ánh mắt của mọi người . Trong đám người bọn họ, 1 vị làm mẹ thoát chừng ba mươi tuổi cũng nhìn Bạch Tu Nghệ có ý tốt nói "Bà xã của con sắc mặt nhìn cũng ko được tốt lắm a, con phải chú ý đến tâm tình của cô ấy thật tốt, đừng chọc giận cô ta" Một vị sắp làm mẹ bên cạnh cũng phụ họa "Đúng vậy, tâm tình phụ nữ có thai rất quan trọng, nó sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc sinh trưởng của thai nhi"

"Dạ" Bạch Tu Nghệ ôn hòa đáp lời "Con sẽ chú ý, cảm ơn các vị mỹ nữ"

Chỉ một câu nói đã nhắm trúng tim đen của mấy vị phụ nữ sắp làm mẹ, họ mỉm cười duyên còn không ngừng khen tôi có mắt , may mắn tóm được một người chồng đẹp trai lại biết lòng người như vậy , còn tôi cũng ko còn lời nào để nói, chỉ có thể mỉm cười gượng gạo đáp trả

Bạch Tu Nghệ như một đứa trẻ ham học hỏi, hần hỏi mấy bác gái rất nhiều vấn đề, nhìn bộ dạng chân thành của hần, tim tôi cũng ko khỏi rung động , lòng một mực hướng về hần, mặc cho tôi có cố gắng như thế nào cũng ko thể kéo về, còn hần lại luôn có cách khiến cho các bà mẹ tương lai cười đến run rẩy cả người . Nhìn hần như vậy, trong lòng tôi nhin ko được cũng có chút oán trách, tại sao duy chỉ có tôi là hần luôn tỏ ra hung hăng

Trên đường trở về nhà, hần huyền thuyên với tôi không ngừng về những kinh nghiệm vừa học được lúc xế chiều , dường như đã quên luôn cái chuyện cãi vã lúc trước

"Bọn họ nói, tâm tình phụ nữ có thai mà tốt, khi sinh con ra , thì tính tình của đứa trẻ cũng sẽ rất tốt nha"

"A"

"Họ còn nói, đứa bé trong thời kì này đã có cảm xúc rồi. Cô xem có thần kỳ ko?"

"Ừ"

"Ngoại trừ hai chữ này, cô ko còn có cái phản ứng nào khác sao?"

"Có "

"Thôi đi"

Hần bỏ qua câu chuyện tình tẻ

Bạn đang đọc truyện *Pa Pa 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.